

אות משמים צמא למים וקדם עבים למלים.
 הקדם לאות הפתוה והצמא למלה המסופת את
 פראשית פרא אלמים אות משמים ואות ספור מהארץ.
 לספר כמו לאדם יש חיים משלו.
 חי כשהוא נכתב ונקרא.
 את כשהוא מנח פאון שאין לה הופכין.
 הספר בא מאהבה שאין לה הסבר ומעצבון הפיון של שנים.
 יוצא לאור ובוכה לקבל חבוק והפכה.
 בן מלא קשת וכוונתו לשלום מטרת חזיו אני.
 אמת או חובה? סגור את הפקוד.
 עברית אחרת? Flip through the book.
 ומהו האל ספור שלכם?
 השלילי אינו בהכרח תמידי רש. אולי צניעות הוא?
 לא כל העב. הטוב משלן בהכרח ברש.
 ההצנע לכת למה מסתיר את האל ספור של חייך?
 שלמה אין זה רש לספרו. משמעותך מביעה אותו. עסקי בדימיה
 וכשמתעלית זאת האמת?
 מקושה היא כל מיתר בהיותם של אלה
 ששם כה התעלמו מנוכחותך.
 ואולם הבודהא אז נחה בכלייהם. שפרי מצפר האל ספור שהנך.
 אתה זה העשוי במתכת אלחוצ, ובאלחוצ נשמר מקורך. שטוית.
 שהחלצ הנרשנות מהותו משתנה.
 ספור שאינו אמת. העובר משה לאכן סופו שמשתנה מהותו.
 האל ספור שהנך זה ששקט. בדימיה משתמר רק אצלך.
 וכשאנה כותבו משתמרת לעד עם אמתת מקורו.
 אכן פוסק פוסק ספוק. כל אחרת זה יזים לספק.
 בתנ"ך של חיי ספר פרי עטי // שאנה מעמי!
 אמרו ששנים לתורה אני השבועים ואחז. וכל אחז מכס שמש
 לפאות לא רק את הפתוהים // את הספורים שבתנ"ך. אלא עם את הקול
 שמשפרי הרי זה עמז בסיוי וקאה את הקולות

ממרוקו באתי וחוצפה פלשתי
 שיעור ראשי תלשו וזיזיטי
 מנוכר ולשרוד התאמנתי
 את עצמי בשלות מצאתי

אמת ושמאל לימנתי אבותיי
 קן לשבתך בניתי לאוהביי
 היה לי אתמול והיום
 בא העוסק ולקח החלום

אך מה יזיזי, האם יהוזי אני
 או שמא בן בלי סם, אפל ועם
 יחז הנצול אתיופי, פוסי ומרוקני
 ניצול מהפער היחלול אי פעם?

כן יש לי עבר, הווה ועתיד
 יש לי אחר ואתמול ותמיד
 כן, אנוכי בן האפל הזאת
 ועל אל, אומר לקירוב לבבות

משה

"אל תהי דן יחידי, שאין דן יחידי אלא אחד.
 ואל תאמר קבלו דעתי, שהו רשאין ולא אתה". אבות.

שלא אלמד באתי אלא את עצמי שמעולם לא הססתי לפי וסגנותי צדק תמידי. וכה אמרו "ובמקום שאין אנשים השתבז להיות איש" // במקום שאין ממי אלמד את עצמי. נדמה ולא במדה מודעה שלעולם לא אספיק לכלל את כל המאפכות לתוכם ולבואותי ולא כבדמ אנכי פוסע בדי בטחה אל יעודי הודאי וביתר שאת משחקיו של ליה נאלמ ממני.

בשביילי היה כתבו מניה וניה חברים ויריבים קרובים ורחוקים אובלים וקנאים. וכעת מנסה לסבמ לעצמי המעשה שהיה כותב רוחי ומשכתב כוחי בכל שיוצרי מנחה אותי במחן בצמן המדמה ובמקום.

ובצממו למס לעשר אותי לזמ, לעשות ממעשה שהיה מעשה שמתאשק להיות למ אחרי לכתתי ועד יש קל - התנ"ך של חיי // התנ"ך של אני היהודי "ויבא אצל עמדי ובהאו נבדתי ואפלה על פני ויאמר אלי הבה בן אדם כי לעת קל החזון". בניאל לא לכתב את שקרה אותי. ליה לעת ללכה חיי לחבל מלהעשות ספור. שתוכי היהודי תוכי ובלתו הבל - לסרס תובנה אפשר רק צדק. סברה מנחה בעלמא // סברת כרס. שאם תצא מהקססה המטילה את ראיתך אתה עלול למצא בתובנה לא מעט תכמה שאינה בלואה בסברת האם שאמרת על כרחק - והיום משקנותי למ שיבדתי ועוד במע קט לבודות רואה אני המעשי כלם לא רק ספור. למ לקח טוב ליוצאי חלצו ולאשר הם למ לעשות הטוב והישר בעיני אלהים ואדם.

מימי קה וזקי ומראה פנים. לא התכבדתי בקלון חבלי ולא עלתה על מיטתי קללת חבלי דוחכן בממוני עולמית הייתי. ולו מוס. "צבש מצאת אכל ציך פן תשפדני ורקאתו". משלי

"יהי רצון שתהא מורא שמים עליכם כמורא פשר ודם" הודפתר הנה חלק נשמת תכלית התנ"ך של חיי וכל שם שמי מכס יקרא את אשר יצקתי לתוכו. ליק של חסד של אמת יבוא לעולם. "אשום לאבלי ציון לעת לכה פאר תחת אשר שמון ששון תחת אהל מעשה תהלה תחת רוח כהה וקרא לכה איילי הודק מע יורה להתפאר" -

"ובקמתי לכה מעם למ ולא יהיו עוד אספי קדש בארץ ולא ישאו עוד כלמת השוים" // ובקמתי לכה צור הדסה למ.

"אנכי הלק בצדק כל הארץ וחזקת והיית לאיש". מלכים א': "ובמקום שאין אנשים השתבז להיות איש". הלא משה אבות. היכן שיש אנשים תחפיש ואם יתלדו מעמיים, תלביש "ויש יורה אלהים לאדם ולאשתו בתרות עור וילביש".

אש תמידי // אל תלכו אמ תעשה את שלקי תתלבר על הקשי
אש העקרה // אל תשאלו ידך אל הודע.

”ויהנה הוא ההלך לפניך
הוא יהיה עמך
לא ירפך ולא יעזבך
לא תירא ולא תחת” : פ' וילך.

גם לא באתי לקבע מסמרות.
וכי התנניף של חני הוא שירת הברבור?
עוד יש לי לערוך עטי דפתרים מתוך פה' הדפתרים.
ומשאני תמיד הפטיש כי אם לרב סדנו.
וכאדם הנושא על שכמו אחריות.
לא אבוש ובגאון אלק לי אל גורלי.
עד תבוא עלי כמו על כלכם השלכת.

ומאחר שאת אמתחתי לא אני מלאתי.
שמקורה בלתי נדלה // כזה שאינו מתרוקן לעולם.
כי אם מאת המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית.
ומשאני רק עוד זקן נרנן שאין לו מה לומר?
וכל עוד סבלו של אחי האחר מציב בפני אתגר,
אין מאשר ממני לתת בלי חשבון שהרע ימגר.
וכמי שאינו רואה במות פתרון למצוקות!
שמפלו עד כה יצאתי נשכר.

מהרשת

משחתי כמו של ששתל בשדה סגרים 1011
שאינו מתאים אהבתחיותו הסגרים
הסכנותי ומפסל מלים משמעות לבי
יש אותם ה-שה' דפתרים 1012

”כמעט הכל שפגשתי כאן, אם לנסות לסכם. די אפרורי ונפוח מיומרה”.
אנטון צ'יכוב. במעשה משעמם בספרו 'פריחה שנתאחרה'.

יהדות אינה רק דת או לאם לבניה
 יהדות זה הכל שיש בעולמו של האל.
 יהודי יודע לשאת זאת, כי "יהנה עז לעמו יתן"
 הגויים כל אחד לפי צרכיו לוקח רק חלק ממנה ומתהדר בו.

היהודי הראשון עוזב את אלילי אביו ומחפש את האל האחד
 ורק מתוך האחד אפשר שיהיה ונהיה ל"אב המון גוים"
 וכדי להיות 'ראויים' לגלויות הרבה, צריך לאבא אחד.
 מרדס ומנשם בבירת בן הבתרים [והיום בקורונה]

"ואת הצפר לא בתר". שישראל נמשלו לצפור.
 "יונתי בחגוי הסלע בסתר המדרגה"
 ורק מכאן "הן עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב"
 זוהי ממשות היש החוזרת על עצמה לגבי עם ישראל.

מסע היש // האונטולוגי הבלתי פוסק, סוג של קימות עד.
 זה ששרדנו עד כה ועוד. מוכיח שאנו עם נצח שאינו משקר.
 הגויים ינסו להכחידו והיהודי ומשיך לכתב את עתידו.
 וכדאי שקצת תפירו את מי אני היהודי?

א. כממחה: לא התמחיתי בכלום להתפרנס ממנו כסופיסט בלתי נלאה
 ב. חכמה: אוהב חכמה ועמל במלאכתו לבוא עדיה, וככל שאני אליה מתקרב היא
 ממני מתרחקת.

ג. המוטו של חיי: אמת וישרה פשיעדם צדק עם הכל, כל אחד ומקומו
 ובלא אזונים רק אמת.

ד. שויון: לשני דברים שוים לעולם איחל:

1. ההזדמנויות לכל ובכל עת.

2. סימטריה בין שני חלקיו של גוף האדם.

לא שויון לכל, ולא שויון מגדרי כי זאת גיבת דעת.

ושכל עוף למינו ישכן. הם שם ואנחנו כאן.

ה. עצמימת עין: לא יכול לשתק לעולות המשטר והמשפט בפרט.

ו. דת: איני כופר בעקר גם איני צריך לכפרות של אף מתחפש מפקר.

ז. הדידות: לא אפל לידי שום נבל, כפרי בשל בטורם אמרח בו רעל כאימה
 החורגת של שלגיה.

ח. סליחה: אין אדם בעולם לבקש ממנו סליחה. לבד מאת האלהים.

ט. בדבר אחד אני בטוח, שאיני בטוח בשום דבר.

י. ואהבה אהבה כל הזמן.

ואל תדין את חברך עד שתגיע למקומו.

ודע שכשתגיע למקומו הכל ידונו אותך.

וכל מי שחושב אחרת? ואיך אומרים במרוקנית?

מה תעריך חק אומק חתה תזיק מראת בוק.

ما تعرف حكامك حته تيزي زوجة والدك

לעולם אינה מעריך די את אמך

עד שתפגש את אשת אביך:

אֶבְרָתִי

עֲשֵׂתָּ זֵי אָמַר הֶבֶל // הַבֶּן.
 וְתַקַּע סִבָּה בְּלֵב הַשְּׂרֵפָה
 וְעוֹז שְׂתִימָה בְּאִבְרוֹתֵי הַשְּׂרֵפוֹת.
 וְכִסְהוּ בְּשִׁלְיֵימָת לְכֹבֵדֵי שְׂחִיפָה
 לְשֵׁמֶר יָפוּי הַצֵּדִיק לְנִצְחָה. // אָפוּי שְׂיֵאִיר לְעֵזִי הַמִּצְחָה.
 הַיּוֹם לְאַחַר שֶׁ שְׁנוֹת עֲנוּיִי זִין.
 שְׂמַח הַשְּׂרֵפָה עָם בְּלִפְנֵי קְלִיאוֹת
 וּמְשֻׁנְנָה לְרוּחַ הַפֶּה עַד הַנּוֹשֶׁבֶת בְּאִבְרוֹתֵי שְׂלֵבִי וְזָמ.
 זְבֻתֵי יִשְׂרָאֵל אֶת תְּקִרַת הַלְּכֹבֵדֵי
 בְּזֵי לְסֵפֶר אוֹזוֹת הָאָזָם שְׂלֵא וְתֵר.
 לְפִוְחֵי כְּמִי אֵל תּוֹתֵרוּ
 כִּי עֲלִיתֶם מִשְׁכְּבֵי אֲבֹתֵיכֶם אֶל חֲלָתֵיכֶם יְצוּעֵי עֲלָה.
 עֲיִנֵי רַק עוֹז לְאוֹר מִסְפֵּר ... שְׂרָמָה ע"י בְּטָחוֹת בְּאוֹתֵי הַקְּטָנוֹת.
 עָם אֵינִי רַק עוֹז שְׂרֵפָה שְׂהֶלְזָר בְּמִטְזֵי הַשְּׂרֵפָה חֵי.
 עַל אֵל שְׂנֵסוּ לֹא אֶחָת לְעֵצֵר רַב־פִּי לְבִי
 הָאָזָם מִלְּאֵק. בְּשֶׁהָאֵל כֵּל יִכּוֹל
 וְכִשְׂהָאָזָם נָחַשׁ בָּא הַשְּׂרֵפָה.
 אֲלֵהִים בְּסִינֵי וְהִיהוּזֵי עֲלוֹר
 וְכִשְׂהִיהוּזֵי עֲלֵל הַלְּחֹת לְשֵׁר
 הַמִּשְׁכָּן מִמֵּשֶׁת וְהִיהוּזֵי סִרְחָה
 נִחְרָבוּ הַבָּתִּים וְסִרְחָה עוֹזֵל הַדָּת
 הָאֲלֵהִים נוֹשֵׁ וְחִזָּל מִצְוֹת מִלְּשֵׁ
 וְנִשְׂלָמָה שְׂרֵימָה שְׂתִינֵנוּ לִיהוּזֵי לֹא סֵטִי
 וּמֵאֵל הַחַל הַקְּרִקֵס וְהַשׁוֹרָה עֲקָר.
 כּוֹחוֹ שֶׁל הִיהוּזֵי בְּמִשְׁלֵל הַכְּנוּס רֹחַז
 וְשִׁבְרוּ שֶׁל הַנֶּבֶל לְצִבֵּעַ הַשְּׂתִימָה בְּתִכְלֵת
 תַּחַת שְׂאוֹ מְרוֹם עֵינֵיכֶם שֶׁם הַתְּכֵלֵת

מזל"ט // הללויה

בן כב' שנים נישאתי לפנינתי ובאנו לגור בצור הדסה.

תהלים כב' : 32 פסוקים.

- 1- קצת לפני שבאתי // "למנצח על אקלת השחר מזמור לדוד : מרוקן- מטע- קורס טייס- קורס צוללן- אברהם שטאל- החתונה- גרסה- והחלום עם אמא ופתרון זוהרית.
- 2- דבר לא באמת ידוע // "אלי-אלי למה עזבתני רחוק מישועתי דברי שאגתי : צור הדסה לאן- בחירות והגיוב - הדרכת נוער- תרנגול הודו- מרכז קניות- אטלס-
- 3- חולם // "אלהי אקרא יומם ולא תענה ולילה ולא דומיה לי : נשיקה מאבא- לתקן את העולם- חוות בודדים כוכב הדרום- מתפילעץ- וכרימון רעיונות-
- 4- נצח // "ואתה קדוש יושב תהלות ישראל : בין עם ישראל לגויים שהתערבבו עם הערב רב לטורדני- ואהבת את הגר-
- 5- וודאות אין מקריות // "בך בטחו אבותינו בטחו ותפלטמו : שמעון והבריון באגריפס- מלכות בכורת- בניית בית ששכרתי- 15 סעיפים תמצית הדברים- אין מקריות- תביעה ורישיון בנייה שנתנה המועצה לעצמה-
- 6- מושא לקנאה // "אליך זעקו ונמלטו בך בטחו ולא בושו : פרנסה- לא יודע למה בניתי הכל גדול / בית והמגרש- אהבה חונקת- שבניתי לשבתך בריכות דגים- בריכת שחייה- מפלי מים- אנשי המקום- עין רעה- פרסת סוס- הפרדס שלי חלק שני נחשים בגן העדן- יינן-
- 7- היום לרחמים // "ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם : סרטים שעשו עלי- ודברים שאמרו עלי- ומדוע חרבו את ביתי-
- 8- את קלף שמעתי בגן ואירא // "כל ראי ילעגו לי יפטירו בשפה נגיעו ראש : נוסטלגיה- צעדת אביב- צור הדסה- רבי עקיבא- עצמאות צור הדסה-
- 9- כאן נולדו לי ילדי // "גל אל יהנה יפלטוהו יצילהו כי חפץ בו : ילדים ונכדים ומה שביניהם- משביתי שמחות- הפריצות לבית- צליחת הכנרת-
- 10- ביטחון // "כי אתה לחי מבטון מבטיחי על שדי אמי : גדר ומצלמות- חומה- שבחים- גניבות- ונדליות- וגנבת דעת- שרפות-
- 11- כי עירם אנכי ואחבא // "עליך השלכתי מרחם מבטון אמי אלי אתה : הצנע לכת- חוטא ומיד נכוה- הטיפול בשלמה- פנינה ושרה- הציון של ההורים / פנחס/חיים
- 12- קורונה // "אל תרחק ממני כי צרה קרובה כי אין עוזר : "ונשמרתם מאד לנפשתיכם"- אאוורקה ובוזהירות המתבקשת.
- 13- חשיבות עצמית // "סבבוני פרים רבים אפירי בשן פתרוני : פיטוריה של אירית- עצומה- השיחות עם לירז- פיטוריו של בני המנכ"ל-
- 14- גויים - ערבים // "פצו עלי פיהם אריה טרף ושאג : הרואה טפל לשומע- חכמת הגוי- א. א. אלהוא- בעליה של הארץ הזאת- עם לבדד ישכון- דר גיא בכור- מכתב פתוח לעולם-
- 15- התקף לב // "כפמים נשפכתי והתפרדו כל עצמותי הנה לפי פדונג נמס בתוך מעי : פסל להדסה- יומולדת שבעים- ציורי הנכדים- וההגרלה בסביבון הענק-
- 16- חורבן הבתים // "יבש פחרש כחי ולשוני מדבק מלקוחי ולעפר מות תשפתיני : הפרדס שלי חלק שלישי עולם חסד יבנה- יהודים שסרחו וכאלה שהתעלו- עולם דפוק-
- 17- הליכה למעשה // "כי סבבוני כלבים עדת מרעים הקיפוני פארי ידי ורגלי : הסיפור שלי עם צור הדסה לאחר ניתוח המעקפים
- 18- צור הדסה שלי // "אספר כל עצמותי המה יבטו יראו בי : מאבקים ושיחות- ובדיחותא במילי דעלמא- סרטים שצילמתי וערכתי. ויש סרטים שיפה להם הדמימה.
- 19- אונאת בנק טפחות // "יחלקו בגדי להם ועל לבושי יפילו גורל : יפי התום- הפרדס שלי - חלק ראשון - הנשמה של החוק-
- 20- בפייסבוק // "ואתה יהנה אל תרחק אילותי לעזרתי חושפה : מקצת הדו שיח ברשת-
- 21- כלבים משוטטים // "הצילה מחרב נפשי מיד כלב חידתי : משוטטים וכאלה שלא- ובלי זמם וגלליהם עלי דשא ומזכרות -
- 22- ועדת פיסול // "הושיעני מפי אריה ומקרני רמים עניתני : להפריח השממה עם מעט אוויר לנשמה-
- 23- חברים // "אספרה שמך לאחי בתוך קהל אהללך : חבר לדרך וחבר שעליך דורך- אל תבנה על מי שבונה עליך- ומיהו חבר / אבן גבירול-

24- כמעין שירו נובע // "יראי יהוה הללוהו כל זרע יעקב כבודוהו וגורו ממנו כל זרע ישראל: נכדי וניני-

25- פול אתיקה // "כי לא בזה ולא שקץ ענות עני ולא הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע: חינוך- כבוד אב ואם- נוער- עיר הנוער- נוער מתגייס- מחלוקת-

26- גן יובל // "מאתך תהלתי בקהל רב נדרי אשלים נגד יראיו: גזיבו- אגם יובל- כלבים ומחלות על הדשא. ומחלוקות שלא לשם שמים.

27- מועדון ותיקים // "יאכלו עננים וישבעו יהללו יהוה דרשו יחי לבבכם לעד: סרטים שערכתי- שכתבתי להם- חנוכיות שהכנתי למועדון. טיולים- ארוחה חמה-

28- שפרגנו // "יזכרו וישבו אל יהוה כל אפסי ארץ וישתחוו לפניך כל משפחות גוים: תושבים- גיוס המונים-

29- דמוקרטור // "כי ליהוה המלוכה ומשל בגוים: עשה לך תבת עצי גפר קנים תעשה את התבה-

30- הכרת הטוב // "אכלו וישתחוו כל דשני ארץ לפניו יכרעו כל יורדי עפר ונפשו לא חיה: מתן בסתר- מיאחו- אירית- כשכמעט ורציתי לעזוב- מטע- אפרת- הכרת הטוב-

31- מעשה חשב // "זרע יעבדנו יספר לאדני לדור:

פסלתי לצור הדסה- על כורחי המצאתי- פארק הרוח שידלתי- שיח חברים אהבתי- סרטים הפקתי- ספרים פרי עטי- לשלום ייחלתי- והרבה מאוד בניתי-

32- רעיונות לטובת הכלל // "יבאו ויגידו צדקתו לעם נולד כי עשה: ניצוץ אלוהי וניסיון אישי-

מ-זמרשת

בת יז שנים פנינתי עת באנו לכאן מתחת לשמים.
תהלים יז: 15 פסוקים.

33- שמחות // "תפלה לך שבעה יהוה צדק הקשיבה רנתי האזינה תפילתי בלא שפתי מרמה: בר מצוה ראם- זבת הבת להילה- אירוסים אייל- חתונת כסף וזהב- יומולדת 70 פנינה- ועוד..

34- שנשבעו לשקר // "מלפניך משפטי יצא עיניך תחזינה מישרים: גנב דיקטים- גג רעפים- כלב גזעי- ושאר ירקות שהשתיקה יפה להם-

35- מערב פרוע // "בחנת לבי תמצא זמתי בל יעבר פי: שבירת שניים- ראסיה // ראשיה

36- יהדות // "לפעלות אדם בדבר שפתיך אני שמרתי ארחות פריץ: מהות- דתות- רפורמים- מקווה- וכד'- אין לי דת אחרת- סממן יהודי- חגים. חירות- היום לא לומדים תורה- שופר

37- נסים // "תמוך אשרי במעגלותיך בל נמוטו פעמי: קטלח קטלב- קסם התוללות- מקרה אידה - סוס שנפל עלי-

38- אמונה // "אני קראתיך כי תענני אל הט אונך לי שמע אמרתי: בין אמון לאמונה- בינה מלאכותית-

39- מנהיגות // "הפלה חסדיך מושיע חוסים ממתקוממים בימיך: לעמוד על שלך- חברי מושבים ועמרים+ לאה לגור כאן- חבר ועד וחבר מועצה- התיישבות בלטרון ועוד אחרי ששת הימים-

40- אל תמתח יתר על המידה // "שמרני כאישון בת עין בצל כנפיך תסתירני: מזכות אבות שאמרה לי אמא ולא השגחתי-

41- מלחמה ושלום- אינתיפאדה // "מפני רשעים זו שדוני איבי בנפש יקיפו עלי: ועוד הרבה לפני- על השלום- ועל חמסה של עזה-

42- פוליטיקה // "חלבמו סגרו פימו דברו בגאות: שררה- פרקליטות ומשפח-ה- מצג שווא ולפח- אנרכיסטים-

43- פרפראות // "אשרינו עתה סבבונו עיניהם וישיתו לנטות בארץ: פרפראות לחכמה- חטא דוד ובת שבע- דברים קלים ורמז- לך מפה מרומניה-

44-סוד החיים // "דמילנו פאריה יכסוף לטרוף וככפיר לישב במסתרים:

אהבה- חירות- תמימות אהבת הילד- שלום- חכמת היהודי-

45-העזר שכנגדו // "קומה יהנה קדמה פניו הכריעהו פלטה נפשי מרשע חרף:

דמות להערצה- שוויון- אהבה- באין ניגודיות יש כאב.

46-מורשה והורשה // "ממתים קדף? הנה ממתים מחלד חלקם בחיים וצפונת תמלא בטנם ישפעי בנים והניחו יתרם לעוללהם:

בזעת אפיף תאכל לחם- חלקי מפל עמלי שבניתי לפולי עלמא- ותודות-

47-אחרית דבר // "אני בצדק אהנה פניף אשפעה בהקיץ תמונתף:

תלמיד חכם שנמצא רבב על בגדו- בפני תלמידים- התנ"ך של חיי- צדק-צדק תרדוף-

תמיד בתנועה בתוך מנעד. כב + יז = לט - 32 + 15 = מז. // מזל"ט.

טוב

מזל

ולגמרי במקרה יחד עם חלק 'מקרא' זה = מח חלקים.

כִּשְׂמֵאֵל בָּאָה הַנֶּה יִשָּׁה וְצִיֵּי־הָאֵל
 אֵל אֵל אֵל אֵל אֵל אֵל אֵל אֵל אֵל אֵל אֵל
 חֲלָלוּ הָאֱלֹהִים, חֲצִי מֵאֵה עֲבָדָה
 וּמְלֵאכִים הִפְכוּ שִׁיבָה בִּינְתִים.

אֵל בְּצִוֵּי הָעֶזְרָא כְּמוֹ מְאוֹמֵה לֹא קָרָה,
 טָבָא הָאֱלֹהִים וְשָׁמַר קְטָנָה הַתְּלֵאֵלָה:
 הָשֵׁמ אֶתְהָ בְּרוּטֹס, הַפְּסָלִים, הַשִּׁיבָה
 אוֹרֵחַ כְּאֵן לֹא טְלִיבֵת שְׁמִים.

בְּשִׁיבָה הַנֶּה יוֹרְדָת עֲצֵת הַתִּינֹקוֹת
 הֵם בְּבִרְכָה יִשְׁכְּבוּ בְּשָׁלִים
 טָבָא הַיִּלְדִים וְכִבְדֵי לְמַדְוֹ לְשֹׁחוֹת
 וְהַיִּי הַיִּזְעֵרִים צִמְחוּ בְּנֵלִים.

וְכִיבָה כִּי טָקַם הַשִּׁיבָה הַשִּׁבָה
 לְכַמֵּה לְמַחֲלָה שְׁתַּרְפֵּא מְכֹאֵלִים.
 יִשִּׁית שְׁרִי שׁוֹבֵק, מֵה תִמְרוּ עֲצֵי־לֵקֵי
 הַיִּצְוֵה אֵלָה לְנֶבֶט בְּשִׁזְוֹתֵיךְ.

"כִּי אֶת בְּשָׁלִים בְּצִיֵּי וַיִּלְאוּךְ
 וְאִיךְ תִּתְחַרְחַר אֶת הַסּוֹסִים
 וְכִיבָה שְׁלֹמֵ אֶתְהָ בֹאֵחַ
 וְאִיךְ תִּתְעַשֶּׂה בְּשָׁאוֹן הַיִּזְעֵן." יְהִי־וְהָיָה.

אֶת שְׁבָנֵי לְשִׁבְתְּךָ חֲמָדוֹ שׁוֹפְטִים
 בְּכִיבֵי אֲרִצְיָךְ עֲשֵׂוֹ בְּשָׁלִים
 שֵׁם שִׁפְשֵׁף וְשִׁבְתִּי לְשֹׁמֵ בְּנֵיךְ
 טָבָא צִעֲרֵי בְּמִבְּאֵית עֵין.

שְׁכַתְּבֵתִי

ורק מאהבתכם הנה מלאו לי 79 שנים.

"הגיד לך אדם מה טוב ומה יהיה דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלהיך." מיכה.

"נסיה וטעיה". לפי האקדמיה. ולענד לפי "במה אקדם זה". יש לומר, -ניסוי ובהייה :

הנה מתוך ויתרו // "שלח לך אנשים ויתרו את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל". תחילת פרי שלח לך.
ולא מתוך תתורו // "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם". סוף פרי שלח לך.

שלעולם יתהה האדם ויבהה, כיצד נולד טהור ולעולם מועד הוא בהבנת המנעד. שבבהייה יש משום "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה" ישעיהו. ותו לא.

מקור אסונה של האנושות // הנחשיות-הנחש. נמצא בציצית שעל כנף בגדו של היהודי.

שענוותנותו באה לו מאותה מצוות ציצית שהוצמדה למקושש בשבת שנרגם בהוראת האל.

ורק מפני, "וראיתם אתו [את השמים] וזכרתם את כל מצות יהוה ועשיתם אתם ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם". סוף פרשת שלח לך אנשים ויתרו

את השמים ואת הארץ
קח מהשמים ונתן לארץ- זו מהות.
קח מהתכלת ונתאיר את התהו- זו התכלית.

חכמת התבונה מהשמים. התחכמות המוח מהארציות.

אל תלך! כי אם תעשה את שלך? תתגבר על הקשי.

ודע, עתיד לומדים בהוה מהעבר.
וממקח טעות שמר נפשך.
יען כי האומר יש עתיד?
מלמד שלא למד בהוה על עברו כלום ושום דבר.

ומפני אותה הנמכת ראש של ענווה יען כי טעה וחטא ונרגם. נושא היהודי עיניו מרום וכלא מבין, בוהה הנבך כיצד זו שנבנתה ממנו הלכה שולל אחרי הנחש הנפתל, זה עם הלשון החצויה תרתי משמע. ומשילים עורו תרתי אשמת עולם.

וכשראשו של היהודי שפוף. רואה את הציצית.
או אז נושא עיניו לתכלת // לתכלית ומצדיק עליו את הדין. // דין הגירוש מגן האלוהים.

ולמגינת לבו כי רבה מוצא הברנש בחיק האישה שהחטיאה אותו מקלט .
אומר ביאליק.

"הכניסיני תחת כנפך
והיי לי אם ואחות
ויהי חיקך מקלט ראשי
קן תפילותי הנידחות..."

ותחת הרחקתו מאת אביו בוראו .

ואין "על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד." אלא ועזב את אביו בוראו, ומהיכן אימו? שהרי האדם ראשון הוא לאנושות. שכתוב, "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו ."

הנחש כמו שאר האדם שלא גורש, הושפל עדי גחון כך שלעולם לא יוכל לטעון ,
"עכשיו אני, כי ההוא הלך"
לא הנוצרי ולא המוסלמי ולא שום כת אחרת.
ורק מכאן לכל יהודי יש את התנ"ך של חיו .

יש מי גבור ולמי פֶּרֶשָה.
יש מי ספור מההפֶּטְרָה.
ולי יש יד עֵינָה ורגל יחֶפָה שֶׁאֵל אֲדַמַּת הַתֵּנָ"ךְ שֶׁל חַיֵּי נִכְסָפָה.

סבל צער וייסורים. לא תמיד באים על האדם כעונש. ובדנן, ייסוריו של "צדיק ורע לו" באים עליו רק כי מקפידים // מתמירים עמו כחוט השערה. כדי שישתפר // כדי שיעלה עוד שלב בסולם // כדי להיות עוד יותר ראוי.

באברהם נאמר: "כי ידעתיו למען אשר יצנה את בְּנֵי וְאֵת בֵּיתוֹ אֲחֵרָיו וְשָׁמְרוּ דְרָךְ יְהוָה לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט לְמַעַן הֵבִיא יְהוָה עַל אַבְרָהָם אֵת אֲשֶׁר דִּבֶּר עָלָיו" פ'
וירא .

ובברית בין הבתרים: "ויאמר לאַבְרָם יִדְעַתְּעָה כִּי גֵר יִהְיֶה זְרָעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְעַבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה. פ' לד-לד .
ומדוע אברהם לא מחה ?

הנה בטרם חורבן סדום ועמורה, התדיין אברהם עם האלוהים. "חללה לך מעשית כדבר הזה להמית צדיק עם רשע והנה כצדיק כרשע חללה לך השפט כל הארץ לא יעשה משפט." פ' וירא .

והנה על 400 שנות עבדות ועינויים לצאצאיו לא מחה אברהם. מפני שידע שלטובתם יהסבלי למען יהיו ראויים לתכלית שנועדה להם .

"לא מרבכם מפל העמים חשק יהנה בכם ויבחר בכם כי אתם המעט מפל העמים." פ' ואתחנן .

להיותך נבחר נדרש ממך אלפי מונים יותר מכל עם אחר // להיות אלוהי יותר.
"ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש". פ' יתרו.

עמים עצומים שדיכאו אותנו, נכחדו ואנו שרדנו. שאל מוֹשֶׁל רֶשַׁע אֵת רַבִּי עֲקִיבָא :
איך זה שאתם עם שְׂרָאֵל הוּא כְּמוֹ כְּבֹשָׁה קֶטְנָה בֵּין שְׁבַעִים זְאֵבִים וְאֵינְנָה נִטְרָפֶת?
ענה לו רבי עקיבא: "כְּשֵׁיט רֹעָה טוֹב גַּם אֶלֶף זְאֵבִים לֹא יוֹכְלוּ לַגְעֵת בְּכַבְּשָׁה שְׁלוֹ." פ'

הנה אחר חורבן שני הבתים והגלויות ואינספור פוגרומים שואה ומלחמות. ולמרות העינויים שחווה עם ישראל במצרים. שרדה אותה כבשה. דבר דבור על אפניו. // משנתו של עם ישראל סדורה מאז שאת הצפור לא בטר .

הנה מתוך דפטר 'לך אליך'
 "את לבד יפתי אני מבקש הגידי נא לי היכן הוא רועה?
 טמנה ראשה בחיקי ולחשה ברטט אני רועה באחו שלך .
 באותו רגע צללתי ומשיתי אותה ואתי מהתהו שחנק את אפר הכפר באפר שנותר מהנפור שאת רוחי עקר."

שעות מוקדמות בטרם שחר הם השקט לקריאה מכמירה הנכנסת לנשמה. עתים קורה אחרי שעות של קריאה בטרם הנץ ועיני פמתקשרות בשנה ומתאמצות להיקרע לרוחה, ממשיך אני לקרוא מלים המהוות המשיך טבעי לכתוב . וכשנפקחות העיניים ומבקש להמשיך לקרוא? איני מוצא את המלים שקראתי . וכאשר אני חוזר לתחילת הקטע, נוכח לדעת שהללו הן מלות הבאות מנבכי נשמתיה להשלים פונת כותב הספר. ומשאין, באחת מפסיק לנקר וכותב מכמו .

"אל תרבו תדברו גבהה-גבהה יצא עתק מפיקם כי אל דעות יהוה ולו נתכנו עללות." שמואל א'. ועוד אומרת חנה: "רחב פי על אויבי". ואומר התהלים. "הרחב פיך ואמלאהו".

"יצא עתק מפיקם כי". בא לומר, תעתיקו ממי שלו נתכנו עלילות. ולא מהנחש של עץ הדעת. ותפסיקו להתרברב גבוהה.

היום שכמעט הכל אינו טבעי. ואפילו נצרכים לבינה מלאכותית. שמעולם לא תכנתי כיצד יראו חיי, כי מי ידע מה ילד יום ? בה במידה נהגתי בהם // בימים // בשבעים ותשע השנים שמלאו לי. במלוא חוצפת תובנתי אותם ורק כדי לייסרם. אמנם צעדתי לי במעלה הדרך ורק כי הזדמנתי לשם, או משום שמישהו מעלי רצה שאהיה שם. יחד עם זאת, כל מה שהוצב מולי לעולם אתגרתי. ומשמציתי, תמיד מצאתי . ומפני שרק מאהבת אין קץ לטוב היו כל פתרונותי, אכן היו אלה השנים היותר יפות בחיי.

על הדבש ועל העוקץ ועל רוחות הפרצים שניסו לקרוע מפרשי ולטלטל ספינת חיי ואותי להטביע, על כל אלה שבגלל התום הלוחט והלא שקול לכאורה. שילמתי ועודני. ורק כי אהבתי בלי חשבון, גם נתתי בלעדיו. כשאחרים לרוב עסקו בתכנונו. ואל תאמינו באומרי אהבת חיים ומחיוך חיים מהפה אל החוץ. וכשממילא נראה היה להם שאצלי משהו השתבש. פראיר כינו אותי . דעו שהכל מתאפס בסופו של יום. ושאהבה מעולם אין מתכננים. ובכול ריק העוטף אתכם תמצאו אותי בעוד חי ואת דפתי אחרי לכותי .
 -כי למי יש זמן לקרוא היום?
 הנני לא כמי שמעגל פינות, אלא עיגולים. שרק שם יש לכול מי שכמותי מקום. אם יש לכם כזאת אהבה אל תתנו לה לחמוק, לכו עם חכמת האל שבלב. וכשתפגשו נחשים תתרחקו או תשופו את ראשם .

כסלו // כ"א-לב

לא אמות כי אחיה ואספר מעשי זה : תהלים.
הנה נחשפתי לזה רק עתה. משאני עורך את זה הדפטר וילד' לדפוס.

התקף הלב ארע יום ראשון א כסלו 3.11.2013 ה'תשע"ד
"כי עוד חזון למועד ונפח לקץ ולא יכזב
אם יתמהמה חכה לו כי בא יבא לא יאחר
הנה עפלה לא ישרה נפשו בו וצדיק באמונתו יחיה". חבקוק.
וכל עוד קים ביהודי שביב של תקנה באמונתו בנצח יצליח.
"וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם." שמואל א'.

הנה ילדואותי אור ליום א' בכסלו ה'תש"ד
יום ראשון 28.11.1943
ומפני שנוצחתי מתוך כ"א עם לב,
אמנם התחשרו עננים ובאחת החשיכו את עולמי
ואולם עדין הנני כאן בזכות אבות
לספר קורותי עד תמם בזה הדפטר שמתוך התנ"ך של חיי.

אוהב אתכם את כולכם
ובברכת הורי אותי תבורכו
"חללה יחיד לך סוק מנטריקה" *الله يحيد لك شوق من طريق* האל יסיר קוצים מדרכיך"
משה
28.11.22

*הַשְׁמַיִם וְהָאָרֶץ קוֹרְאִים.
הַקָּדְשִׁים תְּבִיא אֶת־בְּרִיתָם.
יְהוָה הַמַּלְאָכֹתִים תִּסְמַח אֶת הַשָּׁמַיִם.
יְהוָה הַשְׁמַיִם הַקָּדְשִׁים וְהָאָרֶץ וְהַיָּם וְהַיַּבֵּשׁ וְהַיַּבֵּשׁ וְהַיָּם.
יְהוָה הַשְׁמַיִם הַקָּדְשִׁים וְהָאָרֶץ וְהַיָּם וְהַיַּבֵּשׁ וְהַיַּבֵּשׁ וְהַיָּם.
יְהוָה הַשְׁמַיִם הַקָּדְשִׁים וְהָאָרֶץ וְהַיָּם וְהַיַּבֵּשׁ וְהַיַּבֵּשׁ וְהַיָּם.*

שְׁבִיכּוֹ הַיְלָדִים וְשִׁלְהֵם.

עופר

אלפומצוק אבא יקר. אוהב אותך !!!

אבא רק אתה יכול לגרום לכל העולם הזה להראות בסדר. רק אתה יכול להפוך את האפלה, בהירה. רק אתה ואתה לבדך יכול לסלסל/לסחרר אותי כמו שאתה עושה. ולמלא את ליבי באהבה, רק לך. (פזמון חוזר)

רק אתה יכול לגרום לכל השינוי הזה בי. ובעבור האמת הזאת אתה היעוד שלי. כשאתה אוחד בידי אני מבין את הקסם שאתה עושה. אתה התגשמות החלומות שלי, האחד והיחיד שלי.

Only you can make all this world seem right

רק אתה יכול להפוך את החושך לבהיר
Only you can make the darkness bright

רק אתה ורק אתה יכול לרגש אותי כמוך
Only you and you alone can thrill me like you do

ומלא את ליבי באהבה רק לך
And fill my heart with love for only you

הו, רק אתה יכול לעשות את כל השינוי הזה בי
Oh, only you can do make all this change in me

כי זה נכון, אתה הגורל שלי
For it's true, you are my destiny

כשאתה מחזיק את ידי אני מבין את הקסם שאתה עושה
When you hold my hand I understand the magic that you do

אתה הגשמת החלום שלי, אתה האחד והיחיד שלי
You're my dream come true, my one and only you

הו, רק אתה יכול לעשות את השינוי הזה בי
Oh oh, only you can do make this change in me

כי זה נכון, אתה הגורל שלי
For it's true, you are my destiny
כשאתה מחזיק את ידי אני מבין את הקסם שאתה עושה

When you hold my hand I understand the magic that you do

אתה הגשמת החלום שלי, אתה האחד והיחיד שלי
You're my dream come true, my one and only you

<https://youtu.be/pPi6XsrVw4I>

עקבות בחול

לילה אחד חלם האדם חלום..
הוא חלם שהוא הולך על שפת הים, מטייל עם אלוקיו
מולו בשמיים הבזיקו תמונות מתוך חייו.
בכל תמונה שהבזיקה בשמיים
הבחין בשתי זוגות עקבות רגליים שהיו בחול.
זוג אחד שלו והשני של אלוקיו.
כשהבזיקה תמונת חייו האחרונה מולו,
הביט האדם לאחור על העקבות שבחול.
הוא הבחין כי פעמים רבות יש רק זוג אחד של עקבות
לאורך הדרך, הוא גם הבחין כי דווקא בתמונות האומללות
והעצובות של חייו חזר הדבר על עצמו.
פנה האדם לאלוקיו ושאל:
אלוקים, אתה אמרת לי שכאשר אחליט ללכת אחריך,
תלך איתי לכל אורך הדרך, אך הבחנתי כי בתקופות הקשות
ביותר של חיי, צעדתי לבד.
איני מבין מדוע בזמנים שהזדקקתי לך ביותר, עזבת אותי
ענה לאדם האלוקים:

בני היקר, אוהב אותך ולעולם לא אעזבך, באותן תקופות שבהן היה רב סבלך,
כשאתה רואה רק זוג אחד של עקבות, לא היו אלה עקבותיך,
היו אלה עקבותיי שלי עת נשאתי אותך בידיי"

פנינתי

יפה ומרגש עופר

ותודה לקרן שהשקיעה המון בעוגת המילקניום.

אייל

מזל טוב אבא יקר.
יום הולדת שמח
נחגוג בשישי...

ראם

אבא יקר שלי,

79 שנים של אהבה ענקית, של למידה שקדנית, של יצירה מקורית, של הענקה ללא גבולות ושל אינסוף מחוות של טוב אמיתי שיוצאות מעומק הנשמה.

העומקים שלך אינסופיים ורוחב היריעה גם הוא ללא גבולות. אז ראשית אאחל לך את כל המזל הטוב והכוחות הנדרשים כדי להשתלט על כל כך הרבה, ושתדע לנתב בחוכמה את הדרך אל הנחת והשלווה.

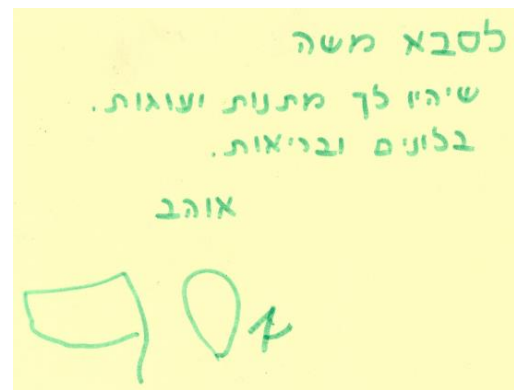
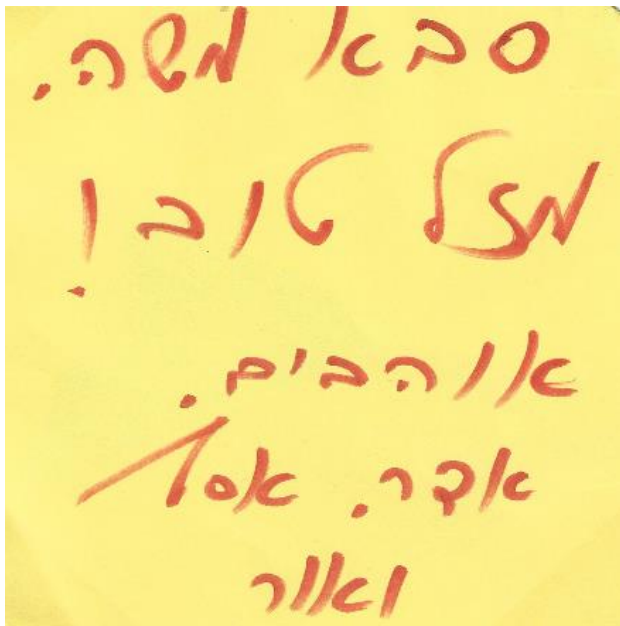
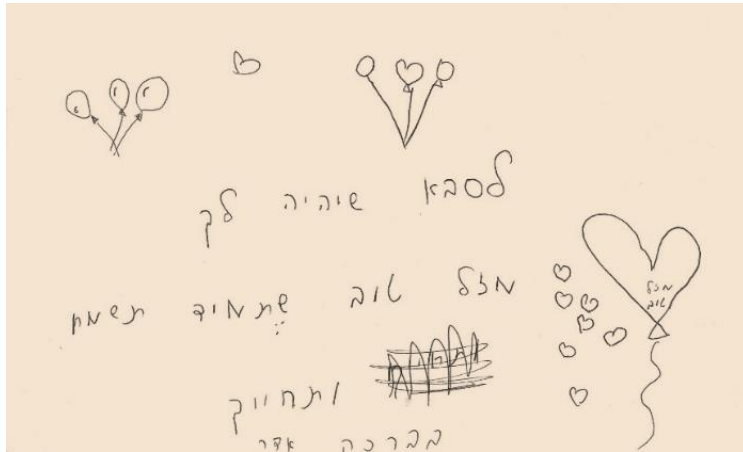
שאתה ואמא תהיו מאושרים וגאים בשבט שהבאתם לעולם. כי למרות שלפעמים יש בלאגן, אנחנו כולנו יחד משפחה אחת.

אבא מדהים שלי, מתוך 79 אני זכיתי (בינתיים) 40 שנות קבלה ולמידה ממך. אני כל יום מזהה בעצמי דברים שקיבלתי ממך. דברים בהם אנחנו אותו דבר. אני גאה להיות הבן שלך וגאה בערכים שֶהִקְנֵתָה לִי.

מאחל לך מכל הלב נחת אמיתית ושלווות נפש, לפחות עד 120 ובתקווה אף יותר. שכל חלומותיך יתגשמו ושכל הספרים שברצונך לכתוב יראו אור ויגעו בלבבות החשובים לך.

אני אוהב אותך אבא ❤️

הילה

29 בנובמבר 2018

סבא היקר שלי!

אני אוהבת אותך הכי בעולם 😍

מאחלת לך שתמיד תהיה מאושר, ומלא שמחת חיים!

אתה אחד, יחיד ומיוחד

סבא סבבה שלי 😎

מזל טוב לכבוד 75 שנה שבהם אתה אדם הכי מיוחד שאני מכירה!

אין על סבא משה!!

סבא וסבא רבא!!!

המון המון מזל טוב ❤️

בריאות מעל הכל שתמיד תחייך
מאחלים לך את כל האושר שבעולם

תודה על כל מה שלימדת אותי בחיים ועל מי שאתה, סבא
סבבה מספר אחד! תודה שתמיד אתה עוזר ותמיד מתעניין
ואוהב אותנו מאוד.

אוהבים אותך הכי בעולם ❤️❤️❤️

הילה, יוסי איתי והתינוקת שבדרך 🤗🤗🤗

שְׁלֹא לִלְמֹד בְּאֵתִי אֶלָּא אֶת עֲצָמִי

אֶת קֶלֶד צוֹר הַדְּסָה/גְּרָסָה

מִשֶּׁה חֲזֹן

אורי
מזל טוב סבוש

אושר
מזל טוב סבא

סתיו
סבא משה
יום הולדת שמח!
אוהבת אותך תמיד

נועם הקטן
מזל טוב סבא

אייל

מזל טוב, עוגה טעימה כל הכבוד לקטנטנים

הדס

מקסימים והעוגה נראית טעימה מאוד. מזל טוב סבא משה 🍰

WhatsApp Video
at 21.21.56.mp4 202

עוגה שהכינו התאומים

יערה

סבא יקר ואהוב כל כך שלי

מזל טוב עד 220!

תודה לך

על אהבה שאינה תלויה בדבר ,

נתינה אין סופית ,

על הזכות להיות הנכדה שלך ,

לגדול לצידך וללמוד ממך כל כך הרבה .

על אמת

על אדמה

על יצירה

על עשייה - בלי לבלבל את השכל פשוט לעשות.

החכמה שלך הולכת איתי לכל מקום אליו אני מגיעה . הדברים שאתה אומר מהדהדים

בתוכי תמיד .

אני מאחלת לך עוד שנים רבות ויפות של אהבה עם סבתיקה , של שמחה בקיים , עשייה,

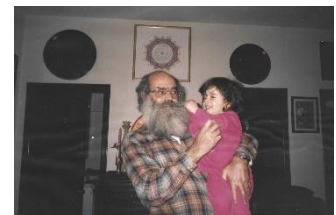
יצירה , שלווה ונחת.

מחכה לראות את הספרים שלך על כל המדפים ועד אז

המדפים שלי הכי חשובים והם מלאים 🦋

אוהבת אותך כל כך

לחיי ראש השבת 🦋🍷🍷

יערה כתבה למחרת.

היה לי מאוד מיוחד אתמול

הצלחתי להתנתק לרגע ממה שאני עוברת ולהיות כל כולי בחגיגה 🧑🏻

בטח מהגעגוע לכולכם

ומההתרגשות מיום ההולדת לסבא עשיתם לי טוב על הלב, באמת .

שנפגש רק בשמחות ונקבע יותר

נועם הגדול

מזל טוב סבא!!!

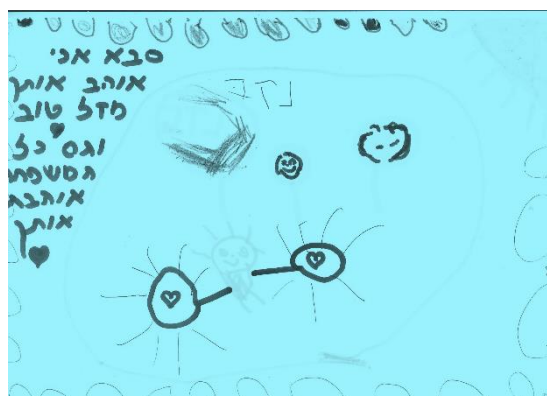
שְׁגִית

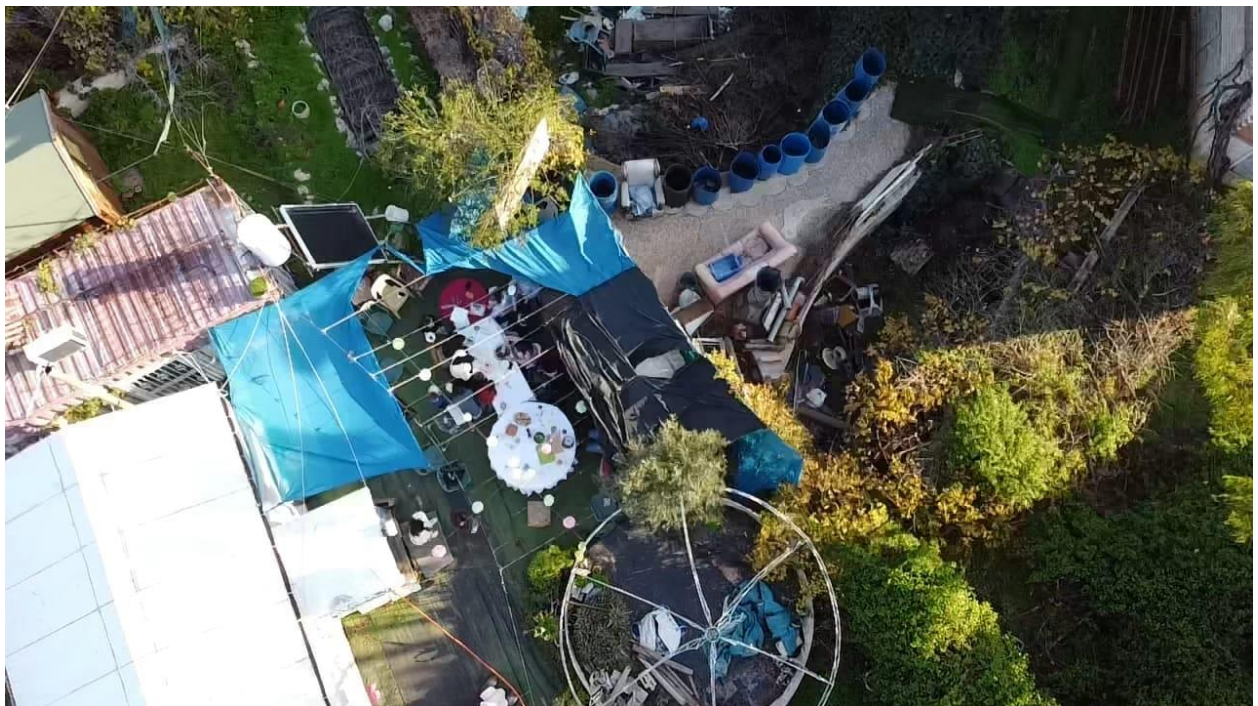
יוֹם הַוּלַדְת שְׁמַח מִשָּׁה יָקָר וְהַמּוֹן הַמּוֹן מִזֵּל טוֹב וּבְרִיאוֹת אִיתְנָה

שְׁגִית: ❤️

ובתוך של כל ההפתעה המשמחת שערכו הילדים והנכדים. התאומים רועי אליה ונדב ינון שלחו אותי לבקר את אחותי, הדודה לאה. שלא אדע שבינתיים הם הכינו את המסיבה.

"אלהי אל תדינני כמעלי // אל תדון אותי כפי שמגיע לי בשל מעשי ועוונותיי.
 ואל תמד אלי חיקי כפעלי // אל תמדוד, אל תגמול לי כמידת מעשי. ומדתי פעלתם ראשנה אל חיקם. ישעיהו
 בחמלתך גמל עלי ואחיה // עשה עמי טוב, גמל על עבדך אחיה ואשמרה דברך. תהלים.
 ואל נא אל תשלים לי גמולי // אל תעניש אותי כפי שמגיע לי.
 גאון לבי לך אשפיל ואקרע // אכניע את גאוות לבי לפניך.
 במכאובי לבבי לא מעילי // שבו עדי בכל לבבכם ובצום ובבכי ובמספד. וקרעו לבבכם ואל בגדיכם ושובו אל יי
 אלהיכם. יואל.
 דוה לבב אני נצב ונעצב // בכאב לב אני עומד לפניך.
 עלי פשעי ורב רשעי וסכלי // על חטאי, רשעותי הרבה וטיפשותי.
 הלום גון בלי יין כאין אשורי מנתיבך מט ורגלי // שיכור ולא מיין אלא מיגון, מוכה צער. רגלי כמעט נטו
 מהדרך הישרה.
 ומה אענה וכן אפנה לעזרה ביום משפט למי אנוס ומי לי // אל מי אברח ומי יעזור לי.
 זדונותי למול פני ועיני כלמתי לעמתי ואצלי // את מעשי הרעים אני זוכר ורואה. אני עומד נוכח בושתי
 ואינני מדחיק אותה.
 חטאי לו ירחיו בם שכני אזי ברחו ורחקו מגבולי // אילו היו שכני מריחים את חטאי – היו מתרחקים
 ממני.
 טמא לבב אשר שובב ושובב לבבי בי עלי כל חטא פלילי // ייתכן שכאן הוא מדבר על היצר הרע. ייתכן
 שכאן הוא מדבר על היצר הרע. שהיטה את לבבי מדרך הישר.
 ידעתים בעלותם על לבבי ראיתים על ימיני גם שמאלי // הייתי מודע לחטאי. בזוכרי את חטאי ראיתי
 אותם מקיפים אותי מכל צדדי.
 פקש נדף אני נרדף ונהדף ולא נמנע ולא נכנע עמלי // אני רדוף ונהדף, מיטלטל, כמו קש הניתן להדיפה
 במשב רוח קל, לפי ישעיהו מא, ב: יתן כעפר חרבו פקש נדף קשתו. נכנע בפניך, ואינני מפסיק לחטוא, עמל מלשון רשעה,
 (עפ"י תהלים י, ז).

לך עיני בתחנוני יי בהאנחי שמע שיחי וקולי // אני נושא אליך עיני בתחנונים ובייחול.
 מנת חלקי וצור חזקי וחשקי ומבטחי וגם כחי וחילי // ה' הוא נחלתי, צור הוא כינוי לאל, המבטא חוזק,
 אני נשען עליך ועל כוחך. ואליך אני משתוקק. אתה מקור לעוצמתי, אתה הנותן לי כוח.
 נחני נא בארח הנכונה לפניך והכו את שבילי // הדריכני בדרך הישר, עפ"י תהלים כז, יא: הורני יי דרךך
 ונחני בארח מישור למען שוררי.
 סלח חובי וישר את לבבי אשר תועה כמו רועה אולי // חטאי. הראה את הדרך הנכונה ללבי שאיבד את
 דרכו. כמו רועה מבולבל ונבער מדעת שתועה בדרך ואינו מסוגל להנהיג את צאנו, לפי זכריה יא, טו: קח לך פלי רעה אולי.
 ענה נאקי דלתיך בדפקי ראה צורי רפא צירי וחילי // ענה לצעקתי ולשוועתי כאשר אני מתדפק על
 דלתותיך. סלעי, כינוי לה' המדגיש את עוצמתו. כאבי. הביטויים לקוחים מכאביה של היולדת.
 פדני מעוני צור גאוני אילותי בגלותי וחשלי // גאל אותי, שחרר אותי מעוונותי וחטאי. ה' שבו אני מתגאה.
 ה' הנותן לי כוח בגלותי ובחולשתי.
 צרי עצבי משוש לבי בקרבי ושמחתי באנחתי ואבלי // ה' הוא מרפא לכאב ולעצב שלי. ה' הוא שמחתי
 בזמן צרתי.
 קדורנית לך אלך שחוח בלי כח סליחתך בשאלי // אלך קודר וכפוף לפניך, לפי מלאכי ג, יד: וכי הלכנו קדורנית
 מפני ה' צבאות, ולפי תהלים לה, יד: כרע פאח לי התהלכתי באבל אם קדר שחוחתי. כאשר פניתי לבקש את סליחתך חסר כוח.
 ראה כי זכרך יה תוד לבי ובזממי במו יומי ולילי // שים לב כי אני זוכר אותך בתוך לבי. ובמחשבתי אתה
 יומם ולילה.
 שעני נא רצני אל אמונה ותיטב לך תשורת מהללי // הקשב והיענה לתפילתי ואהיה רצוי לפניך. לפי הכתוב
 בדברים לב, ד: הצור תמים פעלו פי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא. אני מקווה שתמצא חן בעיניך מתנת
 החלל שאני מהלל אותך, לפי הפסוקים מתהלים סט, לא-לב: אהללה שם אלהים בשיר... ותיטב לי משור פר...
 תנהלני ימי מדת צבאי ותרעני ימי חלדי וחדלי // הנהיגני בימי חיי, הימים הקצובים לי, עפ"י תהלים לט, ה:
 הודיעני יי קצי ומדת ימי מה היא. תהיה הרועה שלי בימי חיי ולאחר שאחדל מלחיות.
 חמל עלי וכפר מעללי ושור שירי פשיר ומחלי // והבט, ומשמעו כאן: והקשב. כשירת הלוויים (מחלי
 ומושי הם בני לוי, לפי שמות ו, ט)
 ועת תביא צוריך במשפט אלהי אל תדינני כמעלי // וביום הדין. אל תדון אותי כפי שמגיע לי בשל מעשי
 ועוונותיי."

יצחק אבן מר שאול המאה העשירית

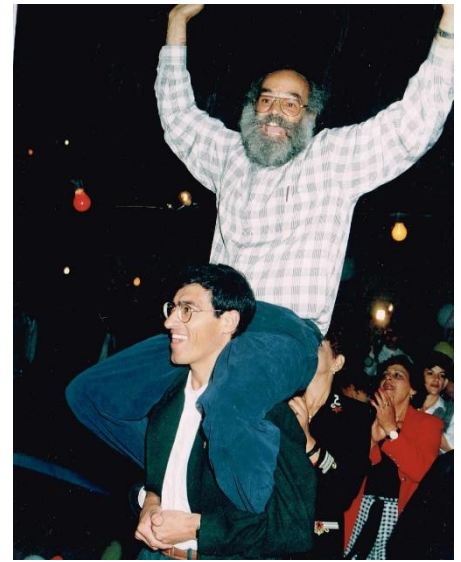
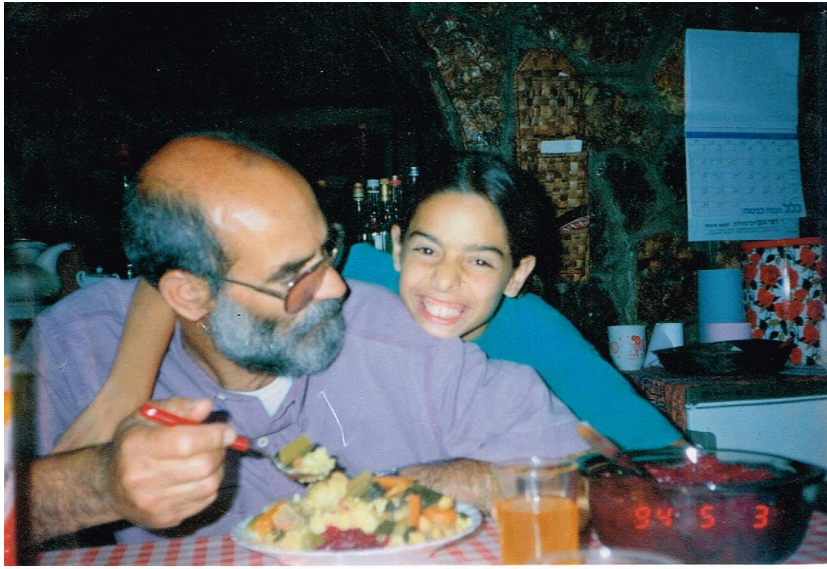
עת חרש עטי תלמים בנר ולש תלי תלים של אותיות המשתוקקות למלים הנקשרות לנר כסומא לקרן אור. יען כי עז רצוני לספר לכם אותי ב- פה' הדפתרים // התנ"ך של חיי. "שגיאות מי יבין מנסתרות נקני: גם מזדים חשך עבדך אל ומשלו בי אז איתם ונקיתי מפשע רב: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי": תהלים.

ספור הנכתב מאהבה, כהדס ריחו תפלה לי.

מה חיל

ישבה אצלי אחותי לאה. הדודה לאה. בפי כל. נחדיו שתינו קפה שהכינה לנו. בקשה וקראתי בפניה ספור אחד מתוך הדפטר זכות אבות'. –הורינו- שאלה שאלות וגלשנו לימי הינערות בבית אבא ותוד ולאחר הרחבת היריעה, נצרכתי בעוני לשאל אותה היכן אחזנו? פרצה בכזה צחוק שרק היא יודעת להפיק. ואמרה, אחי, אלהים ישמר אותך, היכן אתה מאחסן את כל זה? ולעניות דעתי, הכתוב רק נראה כקבוע ועומד. ואולם יפה לו הדישים ושיג המלמד.

"חֲכָמוֹת בְּנֵתָה בֵּיתָה חֲצֵבָה עֲמוּדֶיךָ שֶׁבְּעָה". משלי.

ופטור בלא כלום אי אפשר // הנה תקרובת מעט מילדואותי

"ועת צרה היא לייעקב וממנה יושע". מטעמים בישלו אימותינו ואנו הילדים הבאנום לאסופת ערבים שהחזיקו בצקלונם מיני כלי משחית. סכינים, אלות, גרזנים, מציטות ומה לא.

כילד בן חמש נפעמה וסערה כל הווייתי, מפחד גודל השעה, באשר נטה לבי להחזיק ולמשש מקצת מכלי המשחית, וכמבין "דבר או שניים" ומתוך שקינאתי בהם, באותם שגרו אתנו זקני זקנו ושתמיד חגרו סכין או גרזן למותניהם.

הַחַיִּים הַיְהוּדִים הָיוּ קָרִיבִים אֵלַי מְאֹד
הָיָה הַשְּׂחִיף שֶׁבְּיָדֵינוּ מֵאֵן אֵינוּ מֵרִיבִים
וְהָיָה אֵצֶל אֲנִי וְכֵן וְכֵן מְכַתֵּם בְּזָרָם
זְכַרְנוּ הַקְּרִיבָה בְּאֵפֶסֶס "מִסְמִיחַ הַתְּחִי" .

אמי כשאר האימהות היהודיות הכינה, ואף אני הבאתי לשומרים כמו שאר ילדי היהודים ברחוב. מגשים, סוואני אסואני מלאים כל טוב מעשה ידיהן של המבשלות. לערבים חמושים אשר ישבו שם בקשת ללא שער בכניסה לזנז זאסקו.

ימים רבים השומרים שהו שם ואנו הילדים שירתנו אותם. ומהמעט שהבנתי אז, וכי ישנם כנופיות של ערבים רעים הרוצים להרוג ולשדוד יהודים החיים בגטאות מרוקו כצאן בלא רועה,

הערבים הטובים הגרים יחד אתנו ברחוב מונעים מהפורעים לפגורם ביהודי הרחוב שלהם.

תמיד היינו היהודי האבל ונפוי הראש שלהם, כי מעולם לא ידענו להיות שווים יותר. כאז כן עתה, בהיותנו בני חורין בארצנו, אין בנו העוז לומר לעולם פריש גלי כי כבר יצאנו מהמצרים שבנו ובגד רמה. ומשלאומיותנו עדיין ספק בעיני חלק עמי הרואים עגל ולא אלוהים, וכן לדידם של הגויים. // "ואבימלך לא קרב אליה ויאמר אדני הגוי גם צדיק תהרג". פ' וירא. מכאן אני למד שהמושג גוי חופף לרשע.

זאת הייתה תשורתנו הצנועה // התודה לאותם חסידי אומות עולם, הערבים הטובים מהרחוב. והמוגשת מהלב היהודי הנודד המביש, חסר המגן והכבוד העצמי.

הגעת לגלות תתבולל ודי- אבל לא! בארצו היהודי משליך לאחור תורתו כעם עיקש ופתלתול. "והקה כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך והשבת אל לבבך בכל הגוים אשר הדיחך והנה אלהיך שמה". שאין לאן לברוח ליהודי.

חכמת היהודי והצלחתו בכול אשר ילך, מאבדת דעתו של הגוי. "ושמרתם ועשיתם פי הוא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל החקים האלה ואמרנו רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה". פ' ואתחנן. הגוי, תחת אשר יוריד את האף ויחבור ליהודי ללמוד ממנו, חפץ הוא מאוד בהשמדתו. ובעשיו למדנו, "ועל חרבך תחיה ואת אחיך תעבד והקה פאשר תריד ופרקת עלו מעל צנאך". פ' תולדות.

טיפשותו של היהודי באה לו, משאינו מחזיר לגוי מנה אחת אפים. במקום זאת וכדי להתחנף ולמצוא חן בעיני מכהו, מכופף היהודי עכוזו לבעיטת הגוי. מה שמעודד את הגוי לירוק בפרצופו ולשמוח לאידו. ורק בעת שמנגב ומודה שיורד גשם, הגוי משחררו.

פוגרומים, היו ויהיו. קצת לשחוט יהודים? ביג דיל, מָה הַרְבוּתָא כַּאן? // מה חידוש? יש בזה כדי להיות מופתע? אם אנחנו היהודים שלהם, הם יכולים קצת לשחוט קצת לאנוס ובעיקר לחמוס את רכוש היהודי.

הרכוש היהודי הוא נצחי בדיוק כמו נצח ישראל. גם אם בעיני הערב רב זה אינו מובן מאליו. שעל פי רוב הוא מצליח לצבור את הונו למרות הדיכוי. ולו דבר זה בלבד, מוציא את הגויים מדעתם? לָלֶזְזֵנָה בְּסִקּוֹ חָיו יהודים ומוסלמים בכפיפה אחת ועם יחסי שכנות טובים, ואפילו מאוד.

בין כל דיירי הגטו וללא הבדל. אותי זוכר רץ לבית מהשער ובחזרה. מביא להם מיני מאכלים ולאחר שְׁלֶעֱטוּ, משיב הכלים לרחצה, מעשה שחזר על עצמו עשרות פעמים.

שָׁכַן לְפִטְיוֹ, אותה חצר פנימית שבה היה בור אוגר מי גשם וצוהר בגודל בלטה בתקרתו. פטיו בו חיו יחדיו ערבים ויהודים. איש מוצק ונמוך קומה. סְמוּנֵי שְׁמוֹ. יחד עם אשתו פטמה, המלאכית שלי.

עוד בטרם נסיעתי לביקור שורשים דמיינתי לי את בית ילדותי כבית גדול ממדים עם גרם מדרגות לולייניות מרווח. העולה לקומה השנייה מתוך פטיו רחב ידיים. ועם באר מים. ואולם במרחב מחיה צר זה נרקחו התבשילים הכביסות ושיחות החולין. מרכז פעילות זה מוקף היה בכמה דירות חדר. בכול חדר גרה משפחה על ילדיה. השינה בחדרנו בלילות, סרדיניים על מחצלות, ושמיכות עֶזְנָה עֲבָתָה עבות מצמר צאן שאמי ארגה בנול עוד כשהורי גרו בגבהים הלבנים שבהרי האטלס הבנוני. הן היו נדונייתה המחממת של אמי את ילדיה.

ודווקא העליבות ועומק הדלות בה ילדאותי היה השגב שנשא אותי אל מי שהנני היהודי. "כִּי חֲנַנִּי אֱלֹהִים וְכִי יֵשׁ לִי כָלִי". פ' וישלח.

לימים ולאחר שאבי הלך לבית עולמו לקחתי את אמי. משמצאתי נול עתיק שתוכל לשאת בעזרתו את כבדת ימיה בלא איש נעוריה ובכור בניה. באשר כמה נפשי להפיג מעט מבידודותה. אמא התרצת לאחר חיזורי רבים ונסענו לירושלים. אולם משראתה את הנול צפו ועלו זיכרונות ימי עלומיה, בכתה הרבה ולבסוף לא עמד לה כוחה, וויתרה.

סְמוּנֵי היה לוקח מאתי את מגש הקוסקוס שהכינה אמא ומושיב היה אותי לידו, בעת שְׁהִקּוּמְנָדוּ לְעֵט. תמיד דאג סימוני לציין בפני חבריו וכי הקוסקוס של עיישה הכי טעים ברחוב. האיש אהב אותי מאוד ואולי גם כי לא היו לו ולאשתו פטמה ילדים, תוצאה של הריונות שכשלו. לימים מתה עליו פטמה ונשא את אחותה וְאִתָּהּ כֵּן נוֹלְדוּ לוֹ. אותם פגשתי בביקורי בקזבלנקה. תמיד כשדיברו אצלנו בְּפִיִּת אודותי, הזכירו שכינוקא ינקתי משדי אותה פטמה, כשיצאה אמי לבקש יומה. הייתה היא זאת ששמרה אותי ולכן אהבתיה.

ליד הקשת הגלמודה. בה שְׁעָרוּ // אבטחו השומרים, וסמוך לכביש הראשי שהוביל בין השאר גם לפארק ליוטה ע"ש המושל הצרפתי של מרוקו מרשל ליוטה Huber Lyautey. ולהזכיר כאן כי בעת ביקורי, נמצא כי הזיזו את פסל המרשל על סוסו לאזור סמוך. בו ממוקמת היום הקונסוליה הצרפתית בקזבלנקה.

מכאן, ובאין שערים לקשת המיותמת לנעול הכניסה לגטו. יובן הצורך בקומנדו קוסקוס. שְׁפָל אֵימַת שְׁהִתְחַשֵּׁק לְשִׁבְאָב המוסלמי הַפְּנִטִי להוציא קיטור, יִמְצָא גם מי שְׁיִתְחַשֵּׁק אותם. והפעם הסתבר שלפרוע ביהודים זה לא תמיד מתכון מנצח.

סְמוּנֵי, שְׁפָאָב היה לי, ידע היטב סקרנותי ומעללי, נותן היה לי מגזינים צבעוניים בצרפתית, גם הראה לי היכן למצוא אותם, בכדי לחסוך ממנו בקשותי התכופות לעוד. שם בשפת המדרכה מתחת לסבכה המנקזת מי גשמים סמוך מאוד לקשת הכניסה לגטו, זה המקום. המגזינים הצבעוניים משכו מאוד את תשומת לבי.

ברבות הימים ואנו שבנו אל נחלת אבותינו, נתחנך לי מעשה קומנדו קוסקוס ושאר מיני מטעמים לאותם נושאי כלי המשחית. אלה ששמרו לבל יכנסו לקרבן בקו פנטי האיסלם לעשות בשכניהם היהודים שפטים. עצמאים מהגלות שלהם ומשחררים מהגלות שבנו. הייתה זו תקופת **מלחמת 48**. ופילד 1943, הייתי אז בן חמש.

היו אלה ימי מלחמת השחרור שלאחר הכרזת המדינה ובמרוקו כמו במדינות ערביות אחרות, הערבים הקיצונים פרעו ביהודים, ואלו ברחובנו הצר שבו גר קצב אחד נהדר שהניף גרזנו מול העליהום של צמאי הדם. כדי שליהודים שכנו לא יאָרע רע. שליחי מצווה נהנו ממטעמי נשים יהודיות. אופוס 48 הפעמים ~ שהבאתי להם קוסקוס ומני אוכלים.

בשנת 1948, עם ההכרזה על הקמת המדינה חיו במרוקו כרבע מיליון יהודים. ומן הסתם פרעו מוסלמים קיצונים ביהודי מרוקו. רבים מבעלי האמצעים נמלטו זה מכבר. מי לישראל, לצרפת ולשאר העולם "השפוי". הצרפתים שהיו אז בשלהי שלטונם במרוקו, קצרה ידם או שמא דעתם מלהושיע את היהודים מפני הפרעות שערכו בהם שכיניהם המוסלמים. בדיוק כפי שנהגו הבריטים בשלהי ימי המנדט שהיה להם על הארץ הזאת. תופעה שעל היהודים להפנימה עמוק, עמוק בתודעתם של צאצאיהם וכה הלאה עד סוף הימים. כי אין מִגן אחר להמשך דרכם הלוטה בערפיח היהודי שטרם החליט לאן מועדות פניו.

"ללמד בני יהודה קשת". שמואל ב. מחויבת המציאות דווקא מהיות היהודי הגלותי מפרש את, "יהוה אלהיכם ההלך לפניכם הוא ילחם לכם". פי' דברים. שאמנם אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים. ברם, בל ישפח היהודי ש- "ההלך לפניכם" להילחם לכם, אפשרי רק אם יש לו למפקד הזה חיילים לומר להם "פנו וסעו" ואחרי. "ויאמר יהוה אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו". פי' בשלח.

"כִּאֲרֵבָעִים אֶלְף חֲלוּצֵי הַצָּבָא עָבְרוּ לִפְנֵי יְהוָה לְמַלְחָמָה אֶל עַרְבוֹת יְרִיחוֹ". יהושע. טעות קשה היא ליהודי הנושא ידיו למרום מבלי לחגור את החרב תחילה. ולא נכון לסמוך רק על הנס. בחינת: "יהוה ילחם לכם ואתם תחרישון". כי אם זה נכון, ויש כאלה לא מעט יהודים שחושבים כך. אז בשביל מה בא, "כי תצא למלחמה על איבִיךָ ונתנו יהוה אלהיך בְּיָדְךָ"? פי' כי תצא. רק האמונה בצדקת הדרך והחרב השלופה, תביא בעקבותיה את "הוא ילחם לכם". אתה, "וְזָכַרְתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי הוּא הִנְתֵּן לְךָ כַּחַ לַעֲשׂוֹת חַיִּל לְמַעַן הָקִים אֶת בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם כִּי־יִהְיֶה". פי' עקב. עלעל

לחלום ולהזות

מעצים את תחושת השליחות ביום קרב
"ישמח צדיק כי חזה נקם פְּעָמָיו יִרְחַץ בְּדַם הָרָשָׁע". תהלים. לחלום ולהזות מעצים את תחושת השליחות ביום קרב.

יהודים רבים נהרגו במהומות במרוקו ורכוש רב נבזז. אולם על יהודי קרבן בקו שמרו שליחי מצווה, בחינת "יהוה ילחם לכם" ומשקיבלו מאתי קוסקוס. וכנראה גם לא מעט שלמונים מיהודים אמידים. וזהו בחינת "כי תצא למלחמה". ו **"כי לא אלמן ישראל ויהודה מאלהיו מיהוה צבאות כי ארצם מלאה אִשָּׁם מְקֻדָּשׁ יִשְׂרָאֵל"**. שהאלוהים ינקום את נקמתם מהכשדים שהחריבו את קדושי ישראל.

רק ילד בגיל חמש שלא מכרו יהדותו תמורת בצע כסף יכול לתרום למאמץ המלחמתי לשחרור העם והארץ, ב- 48 מגשי קוסקוס. ~

שירים שלמדנו מפי אחי פנחס. שרנו הילדים ובהיות מקצב המלים מרתיע את המוסלמים שלא הבינום, גדושה הייתה שמחתנו גאוות יחידה.

"תחזקנה ידי כל אחינו המחווננים
עפרות ארצנו באשר הם שם ;
אל ייפול רוחכם - עליזים מתרוננים
בואו שכם אחד לעזרת העם"

"אסירי תקוה דמם נזרק לאות
הלא הם המדכים תחת סועה וסופות
תחת לחץ, לחץ עול זר, עול זר שוד,
שוד שבר ותלאות".

אגב, אחי פנחס ששמו נודע בסביבתו כתלמיד חכם. יצא מחוץ לחומות באחת הפעמים באותה העת, פגשו בו שבאב של פנטים שהכירוהו. וכדי להקניטו שאלו אותו מהו צבעו של ה- Drapeau, // הדגל של ישראל? ענה שאין להם דגל, ובכך ניצלו חיו. וכול אימת שגוי דחף את אפו יתר על המידה בילדי היהודים השרים את השירים קראנו בקול גדול לעומתו. ועיני רשעים תבקע. "ועיני רשעים תכלינה ומנוס אבד מניהם ותקנתם מפח נפש". איוב.
וכדי להסיח דעת המוסלמים הערלים בעלי עיני הזעם ושלקס הנמנכה, לבל יתעללו בנו העוללים הינו שרים בצרפתית שירים מוכרים לכול. ולמעשה יש בתוכם לרמוז על נואלות ידידותם המעושה.

לאור הירח, ידידי פיירו,
השאל לי עטך, לכתוב מילה.
הנר שלי כבה וחשוך כאן
בשם אלוהים פתח את דלתך,
לאור הירח רואים אך מעט
מחפשים את העט, במעט האור.
בחיפוש אני לא יודע מה נמצא;
אבל אני יודע שהדלת סגורה.

Au clair de la lune, Mon ami Pierrot,
Prête-moi ta plume Pour écrire un mot.
Ma chandelle est morte, Je n'ai plus de feu;
Ouvre-moi ta porte, Pour l'amour de Dieu.

Au clair de la lune, On n'y voit qu'un peu.
On chercha la plume, On chercha le feu.
En cherchant d'la sorte, Je n'sais c'qu'on trouva;
Mais je sais qu'la porte Sur eux se ferma...

אציין כאן שפנינתי נולדה בטנג'יר ביום הכרזת המדינה, ה' באייר תש"ח 14.5.48 ממש ביום בו חילקתי קוסקוס בקזבלנקה לקומנדו קוסקוס ששמרו על היהודים שלהם בכניסה לגטו בסקו שם נולדתי. וכשהכול נשזר

השנה = 48 פנינתי נולדה ב- ח' באייר תש"ח 14.5.48 /שעות = 48 יומיים טיילנו עם בְּנִי, בנבכי הכרזת המדינה /השנה = 48 והיא השנה בה קמה מדינת היהודים לאחר כ 2000 /שנים = 48 בהיותי בטיול, צֶלְצָלָה פנינתי להזכיר יום נישואינו ה-48 "חגגי הסלע" בגימטרייה שווה, 4 פעמים 48 עולה, 192

"יוֹנְתִי בְּחֻגֵי הַסֶּלַע בְּסֵתֶר הַמְדָּרְגָה הָרְאִינִי אֶת מְרֵאִיךָ הַשְּׁמִיעִינִי אֶת קוֹלְךָ כִּי קוֹלְךָ עָרַב וּמְרֵאִיךָ נֶאֱנָה". שיר השירים.

סרטון שצילמתי בטיול אליו שלחה אותי פנינתי.

<http://www.youtube.com/watch?v=73o-9OxWKVs>

אֶרְבֵּת אֶמֶת הִיא הַיְכָלְתָּהּ הַפֶּסֶס אֶרְבֵּת אוֹתָךְ תּוֹכֵי אֵין סוֹף הַשְּׂתוֹקֵקוֹת

"שמו שמים על זאת ושערו חרבו מאד". ירמיהו.

שניים הם ההולכים והעולם תעלומה האחד יגיד, אחרי המבול. ופושע באחר בלא צדק ובלא מוסר. השני יאמר, אם המבול בדרך, בואו נתאחד ונאהב. שאם המבול יבוא את הכול הרי ימחה. ולא משנה התנהלות של אף אחד מהשניים אבל מה יקרה אם המבול לא יבוא? הראשון, אמור לחפש לקבור את עצמו. השני, יכול להמשיך ולאהוב. אז תבחרו היכן וליד מי אתם רוצים לחיות?

"כִּי בָרַךְ אֲבִרְכֶךָ וְהִרְבָּה אֲרַבָּה אֶת זְרַעְךָ כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֹל אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיָּם וַיִּרְשׁ זְרַעְךָ אֶת שְׁעַר אֵיבָיו". פי' וירא.

כשאתה היהודי "כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם", הנך מעל לשאר העולם הממלא אחר ייעודך להיות אור להם. וכשאתה אף רץ להידמות להם ויורד לרמתם. בחינת: "כַּחֹל אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיָּם" שם אתה כמו הערב רב שעלה אתם. הנך נהיה אפילו נמוך מהם, שדורכים עליך כולם.

הלומד מחברו פרק אחד או הלכה אחת או פסוק אחד או דבור אחד או אפילו אות אחת, צריך לנהג בו כבוד, שכן מצינו בדרך מלך ישראל, שלא למד מאחיתופל אלא שני דברים בלבד, קראו רבו אלופו ומידעו, שנאמר ואתה אנוש כערכי אלופי ומידעי, והלא דברים קל וחומר,

ומה דוד מלך ישראל שלא למד מאחיתופל אלא שני דברים בלבד קראו רבו אלופו ומידעו, הלומד מחברו פרק אחד או הלכה אחת או פסוק אחד או דבור אחד או אפילו אות אחת על אחת כמה וכמה שצריך לנהג בו כבוד, ואין כבוד אלא תורה, שנאמר כבוד חכמים ינחלו ותמימים ינחלו טוב, ואין טוב אלא תורה שנאמר כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו: פרקי אבות.

בעבור זה.

" ויירד מצרימה - אנוס על פי הדבור".
 כשאינך עבד לכולם, לבד מ- כלום אין אלוהים שוכן בתוכי?
 שאין טוב מלעשות מה שאתה אוהב ומאמין בו.
 ואם זה גם קצת מפרנס אותך, סימן שיש עוד כמוך.
 וסימן שניצחת את העבדות המודרנית // הקדמה המזויפת. והבינה המלאכותית.
 ומכאן ובלי מישים היות חייך מאושרים תמיד. על אף נרצעי מערת אפלטון.
 ועל אף כל הכאילו צרות שמציע העולם ליהודי.
 "הן ידעתי מחשבותיכם ומזמות עלי תחמסו". איוב.

יהודי שאנוס מ- "ידוע תדע" מברית בין הבתרים,
 מבין שלא ללוהים יש תוכניות לעולם שהאדם אינו מבין.
 "כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי נאם יהוה". ישעיהו.
 התענוג הישיר והבלתי אמצעי נובע רק מהיותך אנוס פעמיים.
 פעם על פי הדיבור "והגדת לבנה ביום ההוא לאמר בעבור זה". פי בא.
 ופעם על פי הסיפור // לתת לעטף לנבוע אותך במארג מקורך.
 "יהי מקורך ברוך ושמח מאשת נעורך". אומר המשלי.
<https://youtu.be/c3r6GyM2dH0> פה הדפתרים של התנ"ך של חיי.

"וענתה בי צדקתי"
 2.4.23

מי שלא שמע שפת אמו לא ידע לדבר.
 מי שלא מקשיב לאחר לא ידע להשיב.
 להקשיב ולהשיב זה כמו לקרוא ולכתוב.
 לכתוב סיפור כשהלב ההומה צווח בשקט.
 לקרוא סיפור של אחר זה לתת ללב הרוגש להקשיב.

<https://youtu.be/iRMDAxcPUjs>

"במקום שאין אנשים השתדל להיות איש". אבות.

הקריאה בספרים היא כמו מסע בן כוכבים ושמשות.
 ברום יש להזהר וכי ישנם שם גם טפילים בדמות אסטרואידים
 המאיימים לזרע חרבן בכל מי שמתקרב עדיהם.
 הנה רצה הגורל ולמדתי קצת לטוס גם לצלל למעמקי הים.
 ומשניהם יצאתי בשן ועין.
 ובנישה שהיא ביתי הטבעי לא מצאתי מורה טוב לבד מאבי, אמי ומורי.
 שהראו לי גם מהלו בדמי את דרכי אבות אבותם // יהדותי.
 ומאז שאמצתי את תורתם, התנ"ך אור לי.
 חולם כהרף עין כשאני ישן ובערות קורא ולעולם חד עין.
 ועוד מצאתי שאת שירי, איש לא יכול לשיר במקומי.
 הנה כי כן חברתי לו מנגינה שאיש עוד לא שמע.
 מנגינה שרק שפתיה נעות וקולה לא ישמע.
 הנה אנחנו פה' הדפתרים שאת סקרנותכם מחפשים.
 מנגינה שיש בה הכל, שאדניה מורשת ומסלותיה ברזל.

מתוך פסטים של לאות משפחת
 ומחזר שמרה מאל לא תכאו את ה'ינע
 ומעאין הספק מוציא מיצי ה'וצאי
 חשק לבי לפתח מעט מן המעט את שיפה לו ה'זמימה
 שנכתב ויעזוב יכתב כאלף מאים יעזבו בו
 שכל אשר הפיתי יאלמה
 ויקאו עינכם את הקולות
 ומה שלא תקראו אין השורות תכאו בתלומות
 של צד, "אפי ושמא-אפי עזיף".

"רבי יהודה אומר: הוי זהיר בתלמוד, ששגגת תלמוד עולה זדון. רבי שמעון אומר:
 שלשה כתרים הם, כתר תורה וכתר כהנה וכתר מלכות, וכתר שם טוב עולה
 על גביהן" אבות.

"רבי יוסי בר יהודה איש כפר הבבלי אומר: הלומד מן הקטנים למה הוא דומה,
 לאוכל ענבים קהות ושותה יין מגתו. והלומד מן הזקנים למה הוא דומה, לאוכל
 ענבים בשולות ושותה יין ישן". אבות.

יחזקאל פרק-לו

א היתה עלי יד יהוה ויוצאני ברוח יהוה ויניחני בתוך הבקעה והיא מלאה עצמות: **ב** והעבירני עליהם סביב סביב והנה רבות מאד על פני הבקעה והנה יבשות מאד: **ג** ויאמר אלי בן אדם התחיינה העצמות האלה ואמר אדני יהוה אתה ידעת: **ד** ויאמר אלי הנבא על העצמות האלה ואמרת עליהם העצמות היבשות שמעו דבר יהוה: **ה** כה אמר אדני יהוה לעצמות האלה הנה אני מביא בכם רוח וחייתם: **ו** ונתתי עליכם גדים והעלתי עליכם בשר וקרמתי עליכם עור ונתתי בכם רוח וחייתם וידעתם כי אני יהוה: **ז** ונבאתי כאשר צויתי ויהי קול כהנבאי והנה רעש ותקרבו עצמות עצם אל עצמו: **ח** וראיתי והנה עליהם גדים ובשר עלה ויקרם עליהם עור מלמעלה ורוח אין בהם: **ט** ויאמר אלי הנבא אל הרוח הנבא בן אדם ואמרת אל הרוח (ס) כה אמר אדני יהוה מארבע רוחות באי הרוח ופחי בהרוגים האלה ויחיו: **י** והנבאתי כאשר צוני ותבוא בהם הרוח ויחיו ויעמדו על רגליהם חיל גדול מאד מאד: **יא** ויאמר אלי בן אדם העצמות האלה כל בית ישראל המה הנה אמרים יבשו עצמותינו ואבדה תקונתנו נגזרנו לנו: **יב** לכן הנבא ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה הנה אני פתח את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל: **יג** וידעתם כי אני יהוה בפתחי את קברותיכם ובהעלותי אתכם מקברותיכם עמי: **יד** ונתתי רוחי בכם וחייתם והנחתי אתכם על אדמתכם וידעתם כי אני יהוה דברתי ועשיתי נאם יהוה: **טו** ויהי דבר יהוה אלי לאמר: **טז** ואתה בן אדם קח לך עץ אחד וכתב עליו ליהודה ולבני ישראל (חברו) חבריו ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף עץ אפרים וכל בית ישראל (חברו) חבריו: **יז** וקרב אתם אחד אל אחד לך לעץ אחד והיו לאחדים ביחד: **יח** וכאשר יאמרו אליך בני עמך לאמר הלוא תגיד לנו מה אלה לך: **יט** דבר אלהם כה אמר אדני יהוה הנה אני לקח את עץ יוסף אשר בידי אפרים ושבטי ישראל (חברו) חבריו ונתתי אותם עליו את עץ יהודה ועשיתם לעץ אחד והיו אחד בידי: **כ** והיו העצים אשר תכתב עליהם ביחד לעיניהם: **כא** ודבר אליהם כה אמר אדני יהוה הנה אני לקח את בני ישראל מבין הגוים אשר הלכו שם וקפצתי אתם מסביב והבאתי אותם אל אדמתם: **כב** ועשיתי אתם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל ומלך אחד יהיה לכלם למלך ולא (יהיה) יהיו עוד לשני גוים ולא יחצו עוד לשתי ממלכות עוד: **כג** ולא יטמאו עוד בגלוליהם ובשקוציהם ובכל פשעיהם והושעתי אתם מכל מושבתייהם אשר חטאו בהם וטהרתי אותם והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים: **כד** ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכלם ובמשפטי ילכו וחקתי ישמרו ועשו אותם: **כה** וישבו על הארץ אשר נתתי לעבדי ליעקב אשר ישבו בה אבותיכם וישבו עליה המה ובניהם ובני בניהם עד עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם: **כו** וקרתי להם ברית שלום ברית עולם יהיה אותם ונתתים והרביתי אותם ונתתי את מקדשי בתוכם לעולם: **כז** והיה משפני עליהם והייתי להם לאלהים והמה יהיו לי לעם: **כח** וידעו הגוים כי אני יהוה מקדש את ישראל בהיות מקדשי בתוכם לעולם: **כט**

והנס קרה ולאחר חורבן העם, קם והיה קם וחייה בארץ אשר נתן ה' לעבדו ליעקב. אבל חלקם שבו מהר לסורם. בחינת: "סרו מהר מן הדרך אשר צויתם עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו ויזבחו לו ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלוף מארץ מצרים". פי כי תשא.

"קחו לי חרב" - כי לקח טוב נתתי לכם תורתנו אל תעזבו". הנה חילקו לכול משפחה שלושה דונם לנטיעת נשירים והפעם אפרסקים, שיזפים ועוד. אבי נטע אפרסקים וכנגער עשיתי אתו, יום אחרי יום בשובי מבית בספר. היה אומר לי לעזק ולסקל ולא לחסוך בהרחבת הגומה שסביב כל עץ. לדשן בדומן ממשק החי שלנו, שלשלת עופות ופרש בהמות הנחוצים מאד להשבת האדמה. פרש אותנו היינו אוספים באדיקות מהדיר, מהרפת ומהלול. ועם השקיה כדבעי, העץ לעולם תיגמל את בעליו, 'מדה כנגד מדה'. "ויעזקוהו ויסקלוהו ויטעוהו" אפרסק. הנה בדרכי אליו ממרומי הכפר עד לחלקה שהיתה סמוכה לעין תנור. עברתי על פני מטעים של חברים ותהיתי מדוע הגומות של רובם קטנות. ומשאלתי את אבא לפשר התופעה היה עונה לי כהרגלו ובהשאלה, "העץ יודע לתגמל את מי שמשקיע בו". הבנתי לא הבנתי, כיום אני, אוהו מה זה מבין.

"רבן גמליאל בנו של רבי יהודה הנשיא אומר, יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ, שיגיעת שניהם משפחת עון. וכל תורה שאין עמה מלאכה, סופה בטלה וגוררת עון. וכל העמלים עם הצבור, יהיו עמלים עמהם לשם שמים, שזכות אבותם מסייעתו וצדקתם עומדת לעד. ואתם, מעלה אני עליכם שכר הרבה פאלו עשיתם".

אֶעֱבֹרָה לְךָ תְּלֵמוֹד תּוֹרָה וְלִשְׁמִירָהּ כִּי צִדְקָה אֶפְרָל. שְׂיִטִּי עִדָּה בְּשִׁנְיָהּ מִשְׁפַּחַת עֲוֹנוֹ.
וּמֵאֵל שְׁהוֹפִיעַ הַנְּחִישׁ וְשָׂאֵל מֵהַ דְּעִבְרָה הַצִּדְקָה לְכִסֵּי לְכִסֵּי וְלֵאמֹר.
הַתְּמִיתִי אֶתְרִיבִּי וְשִׁמְתִי מֵהַשָּׁן וּמֵאֵל מִלְחָמָה עִדָּה.
וּמִפֶּאֶן שְׁתַּכְלִית הָאָזְמֵ אֲנִי וְשִׁיִּיתוּ.

חלק מהחברים היו מרטיבים את הגומות הקטנות כדי לצאת ידי חובה. כי מה מבין עץ? טענו ליצני הדור. ואילו אני בהוראת אבי תיעלתי יובלו של עין תנור להציף הגומות.

אומר שלמה במשלי, "על שדה איש עצל עברתי ועל כרם אדם חסר לב. והנה עלה כלו קמשינים פסו פניו חרלים וגדר אבניו נהרסה. ואחזה אנכי אשית לבי ראיתי לקחת מוסר.

ומוסיף החכם מכל אדם, "מעט שנות מעט תנומות מעט חבק ידים לשקב. משום שיבוא העוני על העצל והישן. "ובא מתהלך רישף ומחסרידף כאיש מגון". ואולם גם אם, "על שדה איש עצל עברתי ועל כרם אדם חסר לב" הנה פגשתי בימי ינערותי לא מעט אנשים טובים שאמנם אהבו תנומת יתר רק משום שלא למדו בילדותם ולא התמידו גם עם המעט שלבטח למדו. כי "בעצלותים ימדך המקרה ובשפלות ידים ידלף הבית". רוצה לומר, מי שאינו דואג לתחזק הבית, סופו של זה שידלוף ויקרוס.

שעל העצל היית אומרת אמי, קדי לעגזאון יפתי עליך ראי. בקש מהעצל שירות כלשהו ולעולם ינפיק לך עוד אפשרויות.

אומר משלי. "בחמץ לשנים וכעשן לעינים בן העצל לשלחיו".

וּמֵאֵל שְׁהֵאֲזַם אֵינוֹ לֵאמֹר מִלְחָמָה וְלֵאמֹר.
יִעֲשֶׂה הַכֹּחַ כְּצִי לְהַתְקִים כְּסִיל וְזֶה לְעִבְרָה.
וְעֵינֵי זֵמְנוֹ יִשְׁקִיעַ בְּנִשְׁמַת הָאֵל שְׁנֵפֶח בְּאֵפוֹ וְזֶה לְעִבְרָה.

שמבין העץ גם מבינה האדמה המעובדת מדם לבו של אבא שלי ומהלב הצעיר של בנו אשר היה רץ לחלקות הגידולים השונות ככל שאביו הנחהו. האדמה שתחת רגלי אבי לעולם פצחה בשיר, עציה ועלי פאריה אינם רק קול וצלילים הערבים לאוזן. פירותיה היו ערבים לעין ולחיד. וכל מי שנותן לחושי הטבעיים, את רגשי לבבו זה המדריך אותו תמיד, לעולם מתוגמל.

בְּשִׁיחוֹ הֵאָבִי הַיְתֵרָה סוֹבֵרָה עָלַי
 הַיִּיטִי מִקְשֵׁי אֲנִשְׁוִיטִי נִשְׁוִיטִי מִקְשֵׁי הַיִּיטִי
 עֵינַי מִלְּבָבוֹ הַזֶּה אֵל אֲבִי הַשֶּׁמֶשׁ.
 עֲתִקְתִּי בְּתוֹכִי חֵפֵז עֵת אֲבִי נִשְׁוִיטִי הֵאָבִי הַשֶּׁמֶשׁ.
 וְכִשְׁפָּאֵל אֶת אֲבִי אוֹזוֹתִי
 מִנֵּן דֵּק לְעֵרִיקָה? הַלְהוֹס מְנַדֵּק חוֹדֵיכִי!
 منوين دك لعريك؟ قلو من دك جديير
 סְבִיחָה מִהַיְכֹן לָהּ הַחֶסֶד? אֲמַר אֲמַר מִיָּהּ הַשֶּׁמֶשׁ
 וְשֶׁמֶס בְּשִׁפְאֵתִי עָצִי וְהוּא בְּזִמְרוֹתֵי עֵאֲתֵי.
 אָבִא עַל מֵה אֶתֶרָה שֶׁרִי
 מוֹדֵה אֲנִי עַל שִׁפְפֵי הַקֶּבֶ"ה לְעֵבֶד בְּשֶׁן הַשֶּׁשׁ עָלָו עֲנֵה לִי!
 וְאֲנִי אֶשְׁמֵר עָלַי.

"עד שנעשו חטים ככליות ושעורים פגריני זיתים ועדשים פדינרי זֶהב" ואכן ולימים החלקה שלנו הניבה פירות יפים שהביאו לאבי את התמורה הטובה ביותר מבין יתר המגדלים. לשנה הבאה דאגו כמה מחברי הוועד שהיה ראוי שלא יקשיבו להם, בחינת: 'קטלא קניא' // קוטל קנים שהשתרר. כי באשר חמדו את פירות יזע כפיו של אבי ושל עוד כמה חרוצים – החליט ועד הכפר לשתף את ענף המטעים. ושהרווחים יתחלקו בין כל התושבים. או אז הטיפול במטעים נמסר לשכירים. וכדרכו של עולם לאחר שנתיים כל המטע הוזנח ונעקד על מזבח החסך במנהיגות ועינה הרעה של העצלות. לא היה צריך לשאול הרבה ואין חייב האדם להיות מלומד גדול, כדי להבין אנא פני הדברים הולכים. עליהם ועל שכמותם היה אבי אומר:

לְעֵטְרוֹסַ כְּוִוִּיקוֹף עֵלָה לַחַס גְּבֵל, פִּילְחֵר לְדַג כִּיכְאֵלַס

ال عتروس (تيس) كايوقف علىه راس جبل فيدر دباغ كايخلص.

עברית: תיש המציג קרניו על ראש ההר, הברסקי יפרע ממנו.

פעם עלו הורי עם עגלתם מלאה כל הטוב שהתברכו בו מעל ידיהם. פגשו בדרכם אישה שקינאה בברכה שבעגלתם ובלי אומר ודברים, שפכה להם הסלים על הדרך סיננה קללות מבין שיניה והלכה. ירדו מהעגלה אספו את שניתן לאסוף ורכבו להם ללא אומר ודברים. "וְאֶקְדֵר עָלָיו לְבָנוֹן, וְכָל עֵצֵי הַשָּׂדֶה עָלָיו עֲלֵפָה". יחזקאל. וישנם כאלה שבטרם האיר שחרם, השכימו ואמרו מודה אני ושמע ישראל, שתו כוס תה ויצאו לעמל יומם. עשו את מלאכתם קודש להביא פת לחם לגוזליהם.

"וינחחו בגן עדן לעבדה ולשמרה". כדי שיהיה גן עדן יש לעבוד ולשמור את ועל עמלך בו, וכך היה אבי ממלא אחר מחויבותיו כולן בלא כחל וסרק ורק תמימות אינסופית אפפתהו. אומר משלי. "הוֹלֵךְ תָּמִים יוֹשֵׁעַ וְנֶעֱקַשׁ דְּרָכָיו יִפּוֹל בְּאַחֲתֵי". ואכן הימים הנכחו שהעקושים שאינם ישרים נפלו. השם ישמור שאיני שמח לאידם.

וישנם כאלה אנשים, והייתי מעז לומר מבלי הצורך לאזור אומץ כדי לכנותם נחשים ולא אנשים. כן, כן, לצערי גם כאלה היו. ויש ויהיו בכול גן עדן. אלה הם בעלי תכונות הישרדות מכוערות ובכול מחיר לעתים לוחשים דבר שטנה. לעתים זוחלים באמתלת טובת הציבור' לדעת טוב ורע. לגזול עמלו של היחיד המצוין, הפרט שציית להוראות בוראו בהכנעה. ואליבא דכלי עלמא. כי באשר תלם ונגמה טייב והגמא. ראה ברכה בעמלו ואפרסקיו היו לשם דבר. קינאו בו העקושים ויעצו 'מרכולתם'. ואכן לשנה הבאה שותפו כל המטעים באמתלת טובת הציבור. והכול 'בשם החוק' שעליו החליט אותו ועד הכפר שכפר בעיקר.

וזהו ההולך רכיל, שהיה נותן עינו בשדהו ובמטעיו של אבי, בחינת: האומר "מה נאה אילן זה ומה נאה ניר זה, מעלה עליו הכתוב כאלו מתחייב בנפשו". פרקי אבות.

קִנְיָה בְּאֵינָה אֲבִיָּא אֶת הַמְּקָנָא
 אֲמַרְז אֲמַרְזוּ וְאֲהַתְּרוּמָא בְּמִיתוּ וְאֵל אֲמַרְזוּ
 קִנְיָה הַיּוֹסֵת אֲבִיָּא אֶת הַמְּקָנָא
 אֲמַרְז בְּחַרְזוּ וְאֲהַתְּרוּמָא בְּמִיתוּ וְאֵל אֲמַרְזוּ
 הַיָּה פִּי כֵן וְכֵסֶל הַשְּׂרִיט וְכֵסֶל הַבְּאֲזָמָה
 שְׁהַבְּרִיחָה קוֹל וְצִיָּצִי וְשֵׁוּ וְקִמְלִו עֵס שְׁתַּעֲקִרוּ
 בְּחִינַת "וְקוֹל אֲשֵׁרוֹת" - אֲשֵׁרוֹת - "וְיֵשׁ בְּאֵינָה"

מזכיר לי את סיפור הזונות ממשפט שלמה. "אז תבאנה שתיים נשים זנות אל המלך ותעמדנה לפניו. ותאמר האשה האחת בי אדני אני והאשה הזאת ישבת בבית אֶחָד ואֵלֶד עִמָּה בְּבֵית. ויהי ביום השלישי ללדתי ותלד גם האשה הזאת ואנחנו יחדו אין זר אתנו בבית וזולתי שתיים אנחנו בבית. ויקמת בן האשה הזאת לילה אשר שכבה עליו. ותקם בתוך הלילה ותקח את בני מאצלי ואמתך ישנה ותשפיהו בחיקה ואת בנה המת השפיה בחיקי. ואקם בבקר להיניק את בני והנה מת ואתבונן אליו בבקר והנה לא היה בני אשר ילדתי. ותאמר האשה האחרת לא כי בני החי ובגד המת וזאת אמרת לא כי בגד המת ובני החי ותדברנה לפני המלך. ויאמר המלך זאת אמרת זה בני החי ובגד המת וזאת אמרת לא כי בגד המת ובני החי. ויאמר המלך קחו לי חרב ויבאו החרב לפני המלך. ויאמר המלך גזרו את הילד החי לשנים ותנו את החצי לאחת ואת החצי לאחת. ותאמר האשה אשר בנה החי אל המלך כי נכמרו רחמיה על בנה ותאמר בי אדני תנו לה את הילוד החי והמת אל תמיתהו וזאת אמרת גם לי גם לך לא יהיה גזרו. ויען המלך ויאמר תנו לה את הילוד החי והמת לא תמיתהו היא אמו".

נקל להבין את כאבו הרב של אבי מן המעשה הלא מוסרי והשפל של כמה מאותם חברי וועד הכפר שלקחו את שדהו החי ומשאינו פרי עמלם סופו שְׁכַמֵּשׁ. ובאין שלמה בנמצא נשא הזקן כאב לבו וגם לבי שלי דאב והתייסר. ועודני ינער רך בשנים.

ההבנה המוטעית של חלק גדל והולך בחברה את תפיסת החיים כמי שמגיע לו שיעשו בשבילו, בחינת: מלאכתם של רשעים נעשית בידי צדיקים. שהרי אנו למודי ניסיון עוד מגן העדן // קרפיף שאבי נטע סביב ביתו, שהיה לאות ולמופת לכל הכפר. שרובם חיכו עד שהסוכנות תפתח את סביבת בתיים. ואנו בהדרכתם של הורנו עזרנו ובנינו את גן עדן של הורינו.

כאב הזקן ודאב בנו, שלא יכול היה גם לשמור על אותו גן עדן שזכה להיכנס אליו. הנה כי כן יובן מהדברים שכאן. מאבקי בבנק טפחות ובקלגסם כונס הנכסים שלום כהן

בשיתוף מערכת המשפט, משוגנתה וחרב מוסרה, מבקשת היא את ביתי בעינוי דין שנמשך, זה עשרים וחמש שנות מאבק. ושעל לא עוול בכפי עוולו בי לגזול ממני שלושים שנות מפעל חיים. לתתם לשופטים ולערלים בחצי ערכם. ראה אהרן ברק ועוד רבים ורעים. והכל בכדי שימנו את שלום כהן לדין בלשכת עורכי הדין. ומשם הדרך קצרה למנות את בלעם // סלים גובראן לשופט בית המשפט העליון שעניינתי אותו פאלדברן. שלא כאבא עליו השלום. שנשא כאבו בלבו באשר ויותר לחבורת נוכלים. יצאתי אני להגן על עמלי מול מערכת בנקאית ומשפטית מושחתת ולקיתי בלבי.

*אנטי יוטיקה משפטית אינה יעילה מול וירוסים.
נלצו פאלדברן ציפויים לחסיון. לא לחסיון ולצוי אסור פוסט.
"אלה הצפויים אשר תעו
צפוי אמת איש את צדו אמת ומשפט שלם עשירי עשירי כס". צפוי
פוסטבית המשפט אינה שלום. זאת משפט עשירי לחסיון מנייה
וכפחחיון שלם צפוי
איני יודע מני מי לעשות מסכה או מני מה לחסיון.*

אמנם עוד הדרך רב. הנני כאן חזק כמו סלע לשבור עריצות מיעוט שפל שהשתלט על מכורתי. וחזקה על 'הקדמה' שהביאה על האדם העמל, שאת רווחיו מחלקים רשות השיווק והלקוח משלם ביוקר ובעל הבית מייבש שדותיו והמה מייבאים מתורכיה. ומשפני הדור שכפני הכלב.

היום שזקנתי ולאחר התקף הלב שבגינם, התחלתי לכתוב את התנ"ך של חיי. בפה' הדפתרים. ומשגם הספרים היום הגיעו לדרגת שפל של אבא במאה ודדיה של אמא בזו.

הנה פנו אלי מעצבים, ולמה לי עיצוב? שאם המלים אומרות משהו אולי התפאורה מיותרת? ואם התפאורה היא שאומרת משהו, המלל אומלל עד כדי שנצרך ליחצנים. ואם היא מוסיפה משהו למתייפייף, היא וודאי מעיקה במשהו לאני המתופף.

*וכפאקא אמה כפר לא עובד
לעולם היה כיונה מקרה פלא חרון.
ולא כמלקו השויל על המלילות.*

וחזקה על העמל יומם וליל להביא תחילה פת לבני ביתו ולא "פתשגן כתב הדת אשר נתן בשושן להשמידם". ובאשר עמלו ויזע אפו של אדם נושא פרי בהעדר הליצן צר העין, זה העצל שילמד בכוח החוק להסתפק בשלו. וכשתיחלש עליו דעתו // ויגרם לו צער על מעשיו הנלוזים, יכול שיניע תהלכים שיביאו את עמלם של אחרים לפתחו.

השיתוף בדגן, שלא מעמל, לעולם יביא לכך שלבו של העמל נחמץ. כי באשר היהודי התם גם עמל וגם מעשר לטובת הכלל וגם נרמס בידי הקלגס. מקיש לכרם נבות ומי שנדרש ממנו להיות גם אח וגם אב זוהה ונחשף כאיזבל הרוצחת את נבות, לזכות בעמלו. "ודברת אליו לאמר פה אמר יהוה הרצחת וגם גרשת ודברת אליו לאמר פה אמר יהוה במקום אשר לקקו הפלבים את דם נבות ילקו הפלבים את דמך גם אתה". מלכים א.
"רבי חנינא בן חכינאי אומר, הנעור בלילה והמפנה לבו לבטלה, הרי זה מתחייב בנפשו". משנה אבות. על הנעור בלילה ומטכס עצת עצלים. כיוון בן חכינאי.

1. אמצעי יצור לכל משפחה ומכאן כל משפחה מתפתחת על פי תושייתה.
 2. עזרה הדדית באה מתוך שאת אמצעי היצור הראשונים להיבנות, קיבלנו מהסוכנות ולא קנינו.
- "אמרתי אעלה בתמר אחזה בסנסניו ויהיו נא שדיך כפאשכלות הגפן וריח אפך כפתוחים". שיר השירים.

מי שאינו מתאמץ לעלות בתמר
 ומי שאינו אוהב בסנסניו לעס.
 כיצד יטיח לאשכולות שלם עליה?
 כיצד יריח את ריח הפרי שתם מריח?
 ואם גזעת אפס על אחריים הטיח?
 שפרי ריח לעתם המרה הוא מריח.
 והיום אפסר לי לומר ליהודי שניקמ מכל המצפלות
 והצדק את תחתית השלם.
 ולא נשבר אלא קם ומעז ועלה לארץ אבותיו.
 שהא בטח על הצדקים היה עליו
 לאפסן ולשכח העלות // כעבר שמת
 ולהעז לעלות בצמת חיינו שבהוה
 את השאלה // את האמת על העתיד
 ומאקום לית מועיל למא בי ולהתחיל

שעות הזעתי // העזתי דרור לאותיות שכתבו את שבין השורות
 ומשנמהלו בדמעתי והפכו הקינה לשיר. דעתי שיש חזן למועד.
 להיות פרקטי ולקונן בפרוזה, דנא להאנס בהסכמה.
 לשיר בפרפרזה, זה למכר אשפה.
 לכתב משל באירוניה, זה לשיר עם דמעות בעיניים.
 לשכתב מלות שיר לספרת, דנא לקונן על אבדן.
 פואטיקה, זה אני השר משחרב כור דמעות קינתי.
 להתפלל, "שמע יהוה קולי אקרא וחנוני וענני". תהלים.
 "ישראלי", "אומרים כי אני, אינני אני על כן אני נבהל".
 לשמע, "תקעו שופר בציון קדשו צום קראו עצרה". יואל.
 לנשף שברי לב תקיעות שופר מסבך המשפטים.
 שופר שקם מעפר, תוקע תרועת כוכב ושברי שופטים לרגליו.
 ולהתעטף בערפלך, לכמויה לרחמך עד יעטפני עפרך.
 שופר תרועות מריע, כמו סופר התוקע שברי מלים בין שורות.

משה

"לא אמות כי אהיה ואספר מעשי יה". // שבט אהוב שלי ומעל ראשי פנינתי. תודה. יומולדת 80 מתוך להתאהב בנערה מתוך בתיו של שיר.

רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון בן יוחאי אומר: הפוי והפלח והעושר והקבוצ והחכמה והזקנה והשיבה והבנים נאה לצדיקים ונאה לעולם, שנאמר עטרת תפארת שיבה בדרך צדקה תמצא, ואומר, עטרת זקנים בני בנים ותפארת בנים אבותם, ואומר תפארת בחורים פוחם והדר זקנים שיבה, ואומר, וחסרה הלבנה ובושה החמה כי מלך ה' צבאות בהר ציון ובירושלים ונגד זקניו קבוצ

"ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה"

אברח ממך אליך, יונה לתרשיש ואני ליש מיש.

יונה טולטל וצלל, לווייתן את חיו לחוף כשלל.
טסתי בפייפר וצללתי בתנין וניצלתי מדקר.
ומבלי דעת מדוע, לצור ולהדס פיסלתי את חיי.
המיית יונים במערב // לנבוט בשדותיה צווה אל.
פלומה וחסד במזרח // אהבת אמת לי חסד אל.
ולצוות הדסה שהציל חיי פיסלתי את "ידו די שֶה".

"הַשְּׁמִיעֵינִי אֶת קוֹלְךָ"

"הָבֵן יִקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יִלְדֵּ שְׁעֲשֻׁעִים
כִּי מֵיֵדִי דַבְּרִי בּוֹ זָכַר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד
עַל כֵּן הָמוּ מְעִי לּוֹ רַחֵם אֶרְחַמְנּוּ נָא אִם יִהְיֶה". ירמיהו.
"יוֹנָתִי בְּחֻגֵי הַסֶּלַע בְּסִתֵּר הַמַּדְרָגָה
הָרְאִינִי אֶת מְרֹאֵךְ הַשְּׁמִיעֵינִי אֶת קוֹלְךָ
כִּי קוֹלְךָ עָרַב וּמְרֹאֵךְ נְאוּהָ". שִׁיר הַשִּׁירִים.

"וַיִּצְעְקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה"

"וְאִם לֹא תִגִּיעַ יָדוֹ דֵי שֶה וְהִבִּיא אֶת אֲשָׁמוֹ אֲשֶׁר חָטָא שְׁתֵּי תַרְסִים
אוֹ שְׁנַי בְּנֵי יוֹנָה לִיהוָה אֶחָד לְחָטָאת וְאֶחָד לְעֵלְהָ". ויקרא.
ד-י- בגימטרייה = מ+ש+ה עולה משה.

"וְהַמִּים לָהֶם חֲמָה מִימִינָם וּמִשְׂמָאלָם"

בהמיית יונים // נולדתי.
בפלומה וחסד // הענקתי.
בידו די שֶה // קיבלתי.

משמים לתל השומר. **וממצולות הים** לרמב"ם. **ומנחשים בארץ** להדסה עין כרם.
ש // שמים---י // ים---א // ארץ. **שיא** פאר עמי ותודה.
 ואפשר, **ישא**. "ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום".
 ועוד אפשר, **איש**. "במקום שאין אנשים, השתדל להיות איש".
 ומהד ההרים // ההורים שגורה ברכה להמשך הדרך.
 "לך בני, יסיר האל מדרכך כל מכשול"
 الله يحيد لك الشوك من طريقك.

"רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך, **בדיל** ויעבר"
 אלוהי, ולא נשוב בידיים ריקות מלפניך שרק **בזכות** אבות ויעבור"
 "וחסדי מאתך לא ימוש"
 "יסר יסרני יה ולמות לא נתנני"

"לשמע און שמעתיך ועתה עיני ראתך"

"ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם הגומל לחיבים טובות שגמלני כל טוב".
 "אל תירא כי גאלתיך, קראתי בשםך, לי אתה.
 כי תעבר במים אתך אני, ובנהרות לא ישטפוך,
 כי תלך במו אש לא תפוח, ולהבה לא תבער בך.
 מאשר יקרת בעיני נכבדת ואני אהבתיך,
 ואתן אדם תחתיך ולאמים תחת נפשך."

"אתם עדי" נאם יהוה, ועבדי אשר בחרתי, למען תדעו ותאמינו לי ותבינו כי אני הוא,
 לפני לא נוצר אל ואחרי לא יהיה". שאם לא כן: האף אמנם אפשר ברציונליות לחשוב
 שאין השגחת אל. "למה זה צחקה שרה לאמר, האף אמנם אלד ואני זקנתי"
 שבלעדיה של זו ההשגחה, במבט לאחור נראה ששום דבר לא קורה בהעדרה. והדרך בה
 המדע אינו מתייחס למקריות. רק מנכיחה את קוצר ראייתו.

"הינהק פרא עלי דשא אם יגעה שור על בלילו"

כסלו // כ"ס-לב. הנה נחשפתי לזה לאחרונה.

התקף הלב ארע יום ראשון א כסלו 3.11.2013 ה'תשע"ד

"כי עוד חזון למועד ויפתח לקץ ולא יכזב
 אם יתמהמה חכה לו כי בא יבא לא יאחר
 הנה עפלה לא ישרה נפשו בו וצדיק באמונתו יחיה". חבוקוק.
 וכל עוד קים ביהודי שביב של תקוה באמונתו בנצח יצליח.
 "וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם". שמואל א'.

הנה ילדואותי אור ליום א' בכסלו ה'תש"ד

יום ראשון 28.11.1943

ומפני שנולדתי מתוך כ"ס עם לב,
 אמנם התחשרו עננים ובאחת החשיכו את עולמי
 ואולם עדין הנני כאן בזכות אבות
 לספר קורותי עד תמם ב- פה' דפתרי התנ"ך של חיי.

ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשתיו וישכב במקום
 ההוא. יב ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים
 וירדים בו. יג והנה יהוה נצב עליו ויאמר אני יהוה אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק הארץ
 אשר אתה שכב עליה לך אתננה וילזרעה. יד והיה זרעה כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה

וְצַפְנָה וְנִגְבְּהָ וְנִבְרְכוּ בְךָ כָּל מִשְׁפָּחַת הָאָדָמָה וּבְזַרְעֶךָ. טו וְהִנֵּה אֲנִי עֹמֵךְ וְשֹׁמְרֵיךְ בְּכָל אֲשֶׁר תֵּלֵךְ וְהִשְׁבַּתִּיךָ אֶל הָאָדָמָה הַזֹּאת כִּי לֹא אֶעֱזָבְךָ עַד אֲשֶׁר אִם עָשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי לָךְ. טז וַיִּיקֶץ יַעֲקֹב מִשְׁנָתוֹ וַיֹּאמֶר אֲכֹן יֵשׁ יְהוָה בְּמָקוֹם הַזֶּה וְאֲנִי לֹא יָדַעְתִּי. יז וַיִּירָא וַיֹּאמֶר מֶה נֹרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה אֵין זֶה כִּי אִם בֵּית אֱלֹהִים וְזֶה שַׁעַר הַשָּׁמַיִם. יח וַיִּשְׁכֵם יַעֲקֹב בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח אֶת הָאָבֶן אֲשֶׁר שָׁם מִרְאֲשֵׁתוֹ וַיִּשֶׂם אֹתוֹ מַצֵּבָה וַיִּצַק שָׁמֶן עַל רֹאשָׁהּ

מבצע קוצב לב

ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו----- ויקח את האבן אשר שם מראשותיו אוהב את כולכם מראש הסולם. ואתם המלאכים שלי שעולים ללמוד מהשמים ויורדים ללמד כאן בארץ. אמנם מאבני המקום שכל אבן // שכל אחד מכם היא/הוא עולם ומלואו. ובהשכמה // במציאות אתם כאבן אחת.

ותשב באיתן קשתו ויפאז זרעי ידיו מידי אביר יעקב משם רעה אבן ישראל וכבן מזל קשת איתן וכבן כיס לב, כולכם זרועות ידי והאלוהים יפוז על כולכם. בן פרת יוסף בן פרת עלי עין בנות צעדה עלי שור: {כג} וימררהו ורבו וישטמהו בעלי חצים: {כד} ותשב באיתן קשתו ויפאז זרעי ידיו מידי אביר יעקב משם רעה אבן ישראל: {כה} מאל אביד ויעזרד ואת שדי ויברכד ברכת שמים מעל ברכת תהום רבצת תחת ברכת שדים ורחם: {כו} ברכת אביד גברו על ברכת הורי עד תאות גבלת עולם תהיין לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו:

1. בן פרת יוסף = מלשון פריון, שהרי מיוסף התפצלו שני שבטים אפרים ומנשה. וכתוב "וּנְאִי נְתַתִּי לְךָ שְׂכָם אֶחָד עַל אֶחָד אֲשֶׁר לְקַחְתִּי מִיַּד הָאֲמָרִי בְּחֶרְבִי וּבְקִשְׁתִּי." לאמור עוד שבט יותר מאחד.

2. בן פרת עלי עין = כמו שהעין נובעת ונובעת כך פרותיו של יוסף

3. בנות צעדה עלי שור = ליופיו רבות הבנות שצעדו או טיפסו על החומות כדי לראותו- [שור = חומה]. ומקרה אשת פוטיפר יוכיח. שעמד בגבורה ולא נתפתה. או אפשר להסביר את צעדה עלי שור, כמו שאומרים בצבא לימין שור. לאמור להביט לימין מבלי להניד. כך המצריות לא יכלו להוריד את עיניהן ממנו.

4. וימררהו ורבו וישטמהו בעלי חצים: = אלה הם אחיו שלא יכלו לדברו שלום ושמכרו אותו כשנשלח ע"י יעקב לבקר אותם בשכם. "וימצאהו איש והנה תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה תבקש. ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רעים. ויאמר האיש נסעו מזה. "נסעו מהאחוה שאתה מחפש בהם.

5. "ותשב באיתן קשתו" = רוצה לומר... בסופו של יום למרות כל התלאות שעברו עליו, קשתו כלומר עוצמתו שבה לו באיתן.

6. "ויפאז זרעי ידיו" = בערבית אנו אומרים: [אללה יפוז עליך]. רוצה לומר שהאל ישיב לך כל שאיבדת בגינם של אחרים שקינאו בך. וממילא אתה תיתן להם שפע במקום שמכרו אותך או במקרה של פוטיפר השליך אותך לכלא.

7. "מידי אביר יעקב" מדי כמו מדים, שהרי תפר לו כותנת פסים ויש בזה רמז לבאות. וזאת מאת אביר יעקב, מאהבתו לרחל ומרמאותו של לבן למרות כל הרעות, האביר התגבר ומעביר השרביט ליוסף

8. משם רעה אבן ישראל" רשי נוטריקון, אב ובן וההמשכיות של עם ישראל.

9. אני שאת לבי שברו על מנת לנשלני מביתי עוד תשוב באיתן קשתי ועוד יפוזו זרועות ידיי מאהבתי את מקורותיי הנצחיים משם שואב אני כוחות כשהרוע מנסה למכור את ביתי בנוזד עדשים

10. האבן כאן דמוית לב שבור שחיברתי לו שלושה מעקפים והנה אני עוד כאן "ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר." פ' ויצא. ומשעולה השחר והמלאך // הוודאות חייב להיעלם מיעקב. ולכן כביכול נאנס היה לברך אותו. // הוודאות לברך את 'הספק'. הנה: " וינרא פי לא יכל לו ויגע בכף ירכו ותקע כף ירד יעקב בהאבקו עמו. ויאמר שלחני פי עלה השחר ויאמר לא אשלחך פי אם ברכתני. ויאמר אליו מה שמך? ויאמר יעקב! "ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך פי אם ישראל כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל":

"וישאל יעקב ויאמר הגידה נא שמך ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אתו שם: ויקרא יעקב שם המקום פניאל כי ראיתי אלהים פנים אל פנים ותנצל נפשי: ומאז יעקב שהיה 'ספק', נעשה לישראל.

מפני שרק וודאות שנאבדת מנצחת. ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל והוא צלע על ירכו".

לפניתי

בְּיָמַי שְׂמַחַן בְּמִתְנֵי הַיָּד הָיָה כָּאֵן
 עַתָּה יִזְכֶּךָ שְׂטָה עַל אֲזוּת לְבִי הַחֵם
 כָּל הַיֵּשׁ בִּי הַכֹּזֵם אֶלְחָלוּחִית עֵינֶיךָ
 הַכָּאֵה עָמֵק כְּשֶׁפָּרַחְתִּי מֵמֶךָ אֵלֶיךָ

זָמַם וַיִּלְעֵם וַיִּכְאֹבוּ אֶת הַכֹּזֵם הַקָּרִיבִי
 אֲהַבְתָּ שֶׁכְּשָׁרָה וְהִי תִלְאָוֹת וְשִׁמְתִי
 סִבּוּנִי אִישׁ חֲמַת יִינִי וְקִבּוֹ עָלַי עֲצוּיִיךָ
 אֶלְהִיבְקֵן בְּנִחַת כְּשֶׁפָּרַחְתִּי מֵמֶךָ אֵלֶיךָ

עוֹז הַזְּמַן לֹא תָמָּה וְאֲנִי עֲצוּיִן כָּאֵן
 שְׂשִׁים דְּשִׁיבָה // וְאֲרַבֵּעַ תִּלְפֹּס עָלַי הַזְּקָן
 אֵל כִּי זָוִי מוֹחֲסֵי עוֹזִי קָל אֵלֶיךָ
 כְּשִׁיבּוֹא הַדֶּקֶה אֲהַרֵּחַ מֵמֶךָ אֵלֶיךָ

הַאֲזָם אֲשַׁלֵּיה וְרִחוּ הַכֹּזֵם וְתִהְיֶה
 יִשְׁאֵל אֶתְלֵם וְעַלְמִי יִתְלַף עִם הַרְחוֹם
 וְזוֹק אִם יִשְׁנִים הַפְּרִיט מֵהוּת הַאֲזָם
 יֵעָן כִּי אֵין לָאֵן אֶבְרַח. רַק מֵמֶךָ אֵלֶיךָ

"הַרְחוֹבֵה שְׁלֹם יִכּוֹן לְמִלְחָמָה" אֲהַרֵּה הַמַּיִחֵסֶת
 לְסוֹפֵר הַרְחוֹמֵי וְשִׁטְיוֹס. וְאֲמַרְתִּי לְכֵם.
 לְאֲזָם אֵין זְמַן לְשִׁלּוֹם. וְלָכֵן הַחֲרָה
 וְכֹל מִי שֶׁאֲחַרֵּת זָרְכוּ תוֹעֵה חוֹשֶׁה.

מִתּוֹךְ כָּל הַסִּבֵּק הַתּוֹזֵעִי יִזְרְתִי לִי מִשְׁחָה שְׂאוּהֶבֶת אוֹתִי!
 וְלֹא כִּי אֲנִי יָכוֹל הַיּוֹם. שְׂבִירוֹת לְמִצֵּז הַזְּלָחוֹתִי
 מִהַרְצִיּוֹן לִיזִית הַקּוֹהֲרִיטִית מִצֵּז הַמַּיִזֵּעַ הַלְאוּסִי
 אֵל מוֹל יְהַכְשִׁלוֹנוֹת שְׂתִבֵּעַ תְּחוֹדְשִׁי הַלֹּא שְׂפוּיָה
 כְּבִמִּשְׁטֵי הַזְּמַן הַזֶּה אֵינוֹ אֵיזֵי שְׂזוֹקָא אוֹתִי מִחִיָּה בְּלִיָּה

שכל מה שיצרתי, מהלכה המוחי יצרתי עם שניספר לבי!
 ומשקמתי עם הפעם, לבי ומוחי ממשיכים להזכות לפניך,
 לא נלאתי לראות ישיה בהליכותיה ישי שאין לו השלצה
 חס אישוני עיני אובדים במרחבי הזמן, המקום והתכלית
 בשנתה בעוצי קופא, פני מאבק האלהים וראתה לי!

פנים של מי שאוהבת ונאהבת במבט וגבורה אחד.
 והערות עם שפה אלתי מהתלומות והיא כנצח הפריאה
 האשה היפה ביותר שתמתה מנת כוסי ומסד טוקלי
 כל מה שחפץ לבי זה להיות בחיקה בתנוק בחיק אמו
 "ישתי בבית ה' לארבע ימים": ואין בית ה' אלא אשתי!

שבי בקסמה ששום צבר בלעציה לא נראה לי שלם.
 שכל עולמי היה הנה ויהיה מלא רק בה ואוהה
 אף עם לא הבנתי למה אצט הפאסון הסתכן במות
 ונחס הנטיסת אשתי, עם לפעם בו נשפיתי אני בקסמה
 הליכותה והליכותיה שבים קטנים שפעציו את הים.

ובאשר בחנה בי אינסתיה לי לעולם.
 הנערותי קנאתי לה שהיתה עלמה פשוטה ויפה.
 בהטרותי אמצתיה לי שהיתה צנועה בתנוקת
 בהטרותי חבקתיה שהיתה לי אהבת אמת עוקצת
 בלקנתי העצבתי אותה שהיתה לי אם ואחות לחלם.

כיום שבי אני ומביט בה בתלומה ורואה את נעוריה.
 אהבתיה אז ומאז והאל עדי שבואה אני כל פעם שבלב
 והטלרות בעת רחמים בין התלומות אני החסר
 רואה בה את ישיה של השלמות אצט הוא ...

כמי שמצא בהללי עולם עצוב סוה של שלמות מפויטה.

"אל תשליכני לגעת זקנה ככלות פחי אל תעזבני"
 בני אדם ימותו מתישהו בכל מקרה.
 אז אנא העצימו את המפגש הארעי בינכם/בין האוהבים.
 תנו את הנשמה למי שנתנו לכם את הלב.
 הצפייה לחיים ארוכים רק כי יש כדורים לחיות עליהם,
 היא בעוכרם של משפחות שכאילו אוהבים של הזקן ומשלחים אותו לבתי אבות
 מעליהם. ומושלך לנחת זרועם של המטפלים הזרים שאינם אהבתו.
 שאילו היה חי את היומיום עם ניניו ונכדיו בתוך משפחתו
 כאשר בניו ובנותיו לא מחכים למותו. "ומבשרך לא תתעלם". ישעיהו.
 "הלוא פרס לרעב לחמך ועננים מרודים תביא בית פי תראה ערם וכסיתו ומבשרך לא
 תתעלם". ישעיהו.

צפריר מתוך דפטר 'לך אליך'.

פגשתי בימי ינערותי לא מעט אנשים טובים שאמנם אהבו תנומת יתר רק משום
 שלא למדו בילדותם ולא התמידו גם עם המעט שלבטח למדו. כי "בעצלתים ימך
 המקרה ובשפלות ידים ידלף הבית". רוצה לומר, מי שאינו דואג לתחזק הבית,
 סופו של זה שידלוף ויקרוס.

שעל העצל היית אומרת אמי, "קדי לעגזאן יפתי עליך ארציי". בקש מהעצל שירות
 ולעולם ינפיק לך עצות ועוד אפשרויות.

אומר משלי. "פחמך לשנים וכעשן לעינים כן העצל לשלחיו".
 ומפני שהאדם אינו לא מלאך ולא אל. יעשה הכל כדי להתקיים כגוף וזהו לעבדה.
 ושאר זמנו יסקיע בנשמת האל שנפח באפיו וזהו לשמרה.
 שמבין העץ גם מבינה האדמה המעובדת מדם לבו של אבי ומהלב הצעיר של בנו
 אשר היה רץ לחלקות הגידולים השונות כל אימת שאביו הנחהו.
 האדמה שתחת רגלי אבי לעולם פצחה בשיר, עציה ועלי פאריה אינם רק קול
 וצלילים הערבים לאוזן. פירותיה היו ערבים לעין ולחיד. וכל מי שנותן לחושי
 הטבעיים, את רגשי לבבו זה המדריך אותו לעולם מתוגמל.

כשרוחו של אבי היתה טובה עליו

הייתי מקשיב לנגונים נוגים בברבורית

שיצאו מלבבו הדואג אל לבי העורג.

שתקתי בתוכי חרש עת לבלב נגונו של זה השרש.

וכששאלו את אבי אודותי... מנין דק לעריקה? האל להוס מנדק אזדייר!

منوين دك لعرييك؟ قلو من دك جديير מהיכן זה הנצור? אמר להם מזה השרש.

ופעם כשבאתי עדיו והוא בזמירותיו, שאלתיו, אבא על מה אתה שר?

"מודה אני על שזכני הקב"ה לעבד בגן העדן שלו".

"עד שנעשו חטים ככליות ושעורים פגרעיני זיתים ועדשים פדינרי זהב". ספרא על ויקרא.

ותבורכו כולכם.

"מאל אביך ויעזרך ואת שדי ויברכך ברכת שמים מעל ברכת תהום רבצת תחת
 ברכת שדים ורחם ברכת אביך גברו על ברכת הורי עד תאות גבעת עולם תהיין
 לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו".

לצור הדסה. **ולו-לבי כצור מהדס, כפֶּטָם יאתרג ערבות.**

לא באתי לקבֵּעַ מסמרות. וכי התנַיִן שֶׁל חַיִּי הוּא שִׁירַת הַבְּרַבּוֹר?
עוד יש לי לערֹךְ עֵט' דְּפִתְרִים מִתּוֹךְ פֶּה' הַדְּפִתְרִים. וּמִשְׁאֵינִי תְּמִיד הַפְּטִישׁ כִּי אִם
לָרַב סִדְנּוֹ. וּכְאֵדָם הַנוֹשֵׂא עַל שְׁכָמוֹ אַחֲרֵי. לֹא אִבּוֹשׁ וּבְגָאוֹן אֵלֶיךָ לִי אֶל גּוֹרְלִי.
עַד תִּבּוֹא עָלַי כְּמוֹ עַל כְּלָכֶם הַשְּׁלֶכֶת.

וּמֵאַחֵר שְׁאֵת אֲמִתְחֹתִי לֹא אֲנִי מִלֵּאֲתִי. שְׁמִקוֹרָה בְּלִתִּי נִדְלָה // כְּזֶה שְׁאֵינִי מִתְרוֹקֵן
לְעוֹלָם. כִּי אִם מֵאֵת הַמְּחֻדָּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. וּמִשְׁאֵינִי רַק
עוֹד זָקֵן נִרְגָן שְׁאֵין לוֹ מָה לֹמַר? וְכָל עוֹד סָבְלוֹ שֶׁל אַחֵי הָאֲחֵר מְצִיב בְּפָנַי אֶתְגַּר,
אֵין מֵאֲשֶׁר מִמֶּנִּי לִתֵּת בְּלִי חֲשׁוֹבוֹן שֶׁהֲרַע יִמְגַר. וּכְמִי שְׁאֵינִי רוֹאֶה בְּמִנּוֹת פְּתִירוֹן
לְמִצּוֹקוֹת! שְׁמַכְלֵן עַד כֹּה יְצִאתִי נִשְׁכָּר.

וּמִשְׁחֲשֵׁתִי כְּמוֹ עֵץ שֶׁנִּשְׁתַּל בְּשִׁדָּה טְרָשִׁים עוֹיֵן שְׁאֵינִי מִתְאַיֵּם לְהַתְּפַתְחוֹתוֹ הַטְּבָעִית,
הַסְּפִנְתִּי וּמִפְּסֵל מְלִים מְדַמְעוֹת לְבִי וְשֶׁר אוֹתָם ב-פֶּה' דְּפִתְרִים עַד תְּאָטֵר.

יְהִדוּת אֵינָה רַק דָּת אוֹ לֹא לְבִנְיָה
יְהִדוּת זֶה הַכֹּל שֶׁיֵּשׁ בְּעוֹלָמוֹ שֶׁל הָאֵל.
יְהוּדִי יוֹדֵעַ לְשֵׁאת זֹאת, כִּי "יְהוָה עַז לְעַמּוֹ יִתָּן"
הַגּוֹיִים כָּל אֶחָד לְפִי צָרְכֵי לֹקַח רַק חֶלֶק מִמֶּנָּה וּמִתְהַדָּר בּוֹ.

הַיְהוּדִי הָרֵאשׁוֹן עוֹזֵב אֶת אֱלִילֵי אָבִיו וּמְחַפֵּשׂ אֶת הָאֵל הָאֶחָד
וְרַק מִתּוֹךְ הָאֶחָד אֲפֹשֶׁר שִׁיְהִיָּה וְנִהְיָ ל "אֵב הַמּוֹן גּוֹיִם"
וְכִדִּי לְהִיּוֹת 'רְאוּיִים' לְגִלּוּיּוֹת הַרְבֵּה, צָרִיךְ לְאָבֵא אֶחָד.
מִרְדָּם וּמִנְשֵׁם בְּבְרִית בֵּן הַבְּתָרִים [וְהַיּוֹם בְּקוֹרוֹנָה]

"וְאֵת הַצֶּפֶר לֹא בָתֵּר". שִׁישְׂרָאֵל נִמְשָׁלוֹ לְצִפּוֹר.
"יוֹנְתִי בְּחִגּוּי הַסֵּלַע בְּסִתְרֵי הַמְּדַרְגָּה"
וְרַק מִכָּאֵן "הוֹ עִם לְבָדָד יִשְׁכֵן וּבְגוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב"
זוֹהִי מִמְשׁוֹת הַיֵּשׁ הַחוֹזְרֵת עַל עֲצָמָה לְגַבֵּי עִם יִשְׂרָאֵל.

מִסַּע הַיֵּשׁ // הָאוּנְטוֹלוֹגִי הַבְּלִתִּי פּוֹסֵק, סוּג שֶׁל קִימוֹת עַד.
זֶה שֶׁשְׂרָדְנּוֹ עַד כֹּה וְעוֹד. מוֹכִיחַ שְׁאֵנִי עִם נֶצַח שְׁאֵינִי מְשַׁקֵּר.
הַגּוֹיִים יִנְסוּ לְהַכְחִידוֹ וְהַיְהוּדִי יִמְשִׁיךְ לְכַתֵּב אֶת עֵתִידוֹ.
וְכִדָּאֵי שְׁקִצַת תִּכְרִירוֹ אֶת מִי אֲנִי הַיְהוּדִי?

א. כְּמִמְחָה: לֹא הַתְּמַחִיתִי בְּכִלּוּם לְהַתְּפַרְנֵס מִמֶּנּוּ כְּסוֹפִיסְט נְלָאֵהב. חֲכָמָה: אוֹהֵב
חֲכָמָה וְעָמַל בְּמִלְאֲכָתִי לְבוֹא עֲדִיָּה, וְכָכָל שְׁאֵנִי אֵלֶיָּה מִתְקָרֵב הִיא מִמֶּנִּי מִתְרַחֶקֶת.

ג. הַמוֹטוֹ שֶׁל חַיִּי: אֲמַת וַיִּשְׂרָה כְּשִׁיעֵדָם צָדֵק עִם הַכֹּל, כָּל אֶחָד וּמְקוֹמוֹ
וּבְלֹא אֲזוּנִים רַק אֲמַת.

ד. שׁוֹיוֹן: לְשִׁנֵּי דְבָרִים שְׂוִים לְעוֹלָם אֵיחַל:

1. הַהִזְדַּמְנוּיּוֹת לְכֹל וּבְכֹל עֵת.

2. סִימְטְרִיָּה בֵּין שְׁנֵי חֲלָקִיו שֶׁל גּוֹף הָאָדָם.

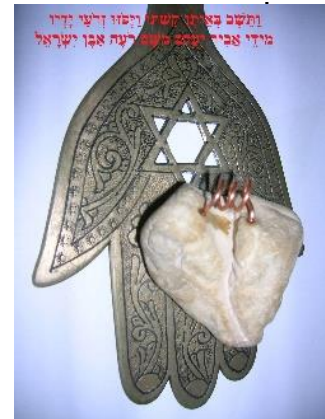
לֹא שׁוֹיוֹן לְכֹל, וְלֹא שׁוֹיוֹן מְגִדְרִי כִּי זֹאת גִּנְבַת דַּעַת.

וְשֶׁכָּל עוֹף לְמִינוֹ יִשְׁכֵן. הֵם שֵׁם וְאֲנַחְנוּ כָּאֵן.

ה. עֲצִימַת עֵין: לֹא יְכוֹל לְשִׁתֵּק לְעוֹלוֹת הַמְּשֻׁטָר וְהַמְּשֻׁפָּט בְּפִרְט.

- ו. דת: איני כופר בעקר גם איני צריך לכפרות של אף מתחפש מפקר.
- ז. הדדיות: לא אפל לידי שום נבל, כפרי בשל בטרם אמרח בו רעל כאימה החורגת של שלגייה.
- ח. סליחה: אין אדם בעולם לבקש ממנו סליחה. לבד מאת האלהים.
- ט. בדבר אחד אני בטוח, שאיני בטוח בשום דבר.
- י. ואהבה אהבה כל הזמן.
- ואל תדין את חברך עד שתגיע למקומו.
- ודע שכשתגיע למקומו הכל ידונו אותך.
- וכל מי שחושב אחרת? ואיך אומרים במרוקנית?
- מה תעריך חק אומק חתה תזיק מראת בוק.
- ما تعرف حكامك حته تيزي زوجة والدك
- לעולם אינך מעריך די את אמך
- עד שתפגש את אשת אביך:

ואם יש לאדם אשה פשרה ההולכת בדרך הציניעות ומגדלת בניה ובנותיה בצניעות, אז מקדשת בזה כל הבית וממשכת קדשה על כל המאכלים ועל בעלה. ובזה מתרץ המאמר המובא לעיל: 'דינו שמגדלות בנינו לתורה // למורשת ומצילות אותנו מן החטא'. אשובה.

הנה מתוך דפתר 'לך אליך' שהיה אמור לראות אור לפני שלוש שנים וחיכה הוא כמו גם אני עד הלום.

"ילדואותי אור ליום א' בכסלו ה' תש"ד יום ראשון 28.11.1943

ומפני שנולדתי מתוך ולתוך כיס עם לב, והא אמר: "משלי שלמה בן חכם ישמח אב ובן כסיל תוגת אמו". בצע הכיס // והצע הכסיל, אותי מקדמת דנא אכזב. כי באשר מונה אנוכי כמותם לעולם מפסיד שנה. וכבמרשתי, זו החכמה המושגת שמהלב גילי וגיל. "כי יהיה יהיה בכסלך ושמר רגלך מלקד" משלי. // [היכן שאתה כסיל].

שחר של יום שלישי 8/12/1953 = ב' טבת ה'תשי"ד עגנה הנגבה בחיפה.

בן מזל קשת וכבומרנג לעולם מטרת חציו אני. בן ע שנים הותקף לבי. // ה'תש"ד - ה'תשע"ד. "לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יה". תהלים.

התקף הלב ארע יום ראשון א כסלו 3.11.2013 ה'תשע"ד

"כי עוד חזון למועד ויפח לקץ ולא יכזב אם יתמהמה חכה לו כי בא יבא לא יאחר הנה עפלה לא ישרה נפשו בו וצדיק באמונתו יחיה". חבקוק.

וְכָל עוֹד קִיָּם בִּיהוּדֵי שְׁבִיב שֶׁל תִּקְוָה בְּאִמוּנָתוֹ בְּנִצְחַח נִצְלִיחַ.
 "וְגַם נִצְחַח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר וְלֹא יִנְחַם כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִנְחָח" . שמואל א'.

"שָׁנְאוּ בְּשַׁעַר מוֹכִיחַ וְדָבַר תְּמִים יִתְעַבּוּ" . עמוס.
 הַתְּמַזְל מְזִלִי וְלֹא רַכְשֵׁתִי הַשְּׁפָלָה אֶקְדַּמְאִית . יַעַן כִּי נִקְרָאתִי בְּאִמְצַע הַשְּׁבִיעִית .
 וְהִנְנִי לְשָׂרֵת אֶת עַמִּי .

וּכְדַבְרֵי הָאֱלוֹף עֶזֶר וַיִּצְמַן : דָּע לָךְ כִּי אֶתָּה עֲתִיד לְהִמְנוֹת בֵּין אוֹתָם הַמְעַטִּים אֲשֶׁר
 יִפְקַד בִּידֵיהֶם הַנְּשֵׁק הַיָּקָר וְהַמְכָרִיעַ בְּיוֹתֵר שֶׁל צַה"ל .

וְרַק פְּלִים מִהַשְּׂמִים לְנוּט בָּהֶם אֶת כָּל אֲשֶׁר נִקְרָא בְּדַרְכֵי . אוֹלִי כִּי הַמְשַׁכֵּל קְבוּר
 בְּקִרְתָּנוֹת הַתְּמַחוּתוֹ צֶרֶת הָאֶפֶק . מְרַבַּעַת וְשִׁמְרָנִית וְעֲלִיו נֶאֱמַר "בַּעַת הַהִיא יָדָם" .
 "כִּי יִדְעֵתִי רַבִּים פְּשַׁעֵיכֶם וְעַצְמֵיכֶם חֲטָאֵתֵיכֶם צַרְרֵי צְדִיק לְקַחֵי כֹפֶר וְאֲבִיוֹנִים בְּשַׁעַר
 הַטּוֹ לָכֵן הַמְשַׁכֵּל בַּעַת הַהִיא יָדָם כִּי עַת רָעָה הִיא" . עמוס .

וְאֲנִי חֵי וַיּוֹצֵר מִמְּצִיאוֹת דְּמִיוֹנֵי שְׂאִין לָהּ סוּף . "לֹא אָמוֹת כִּי אַחִיָּה וְאַסְפֵּר מַעֲשֵׂי
 יָהּ" . תהלים .

אֱלֹהִים בְּרָא עוֹלָמוֹ עֲגָלִים מִתְגַּלְגָּלִים . בְּנֶאֱדָם בְּכַדִּי לְהַתְגַּלְגֵּל חַיֵּב לְצֵאת מִהַרְבּוּעַ
 שֶׁבְּהַתְמַחוּתוֹ . וְאֶכֶן , רַב הָאָדָם הַנִּרְפָּה טוֹב לוֹ בְּאַרְבַּע אֲמוֹתָיו . לְמַקְצָתָם אֲמָנָם יֵשׁ
 מְשׁוֹשִׂים הַסּוֹדָקִים ד' אֲמוֹת הַנוֹחוֹת מְקַצָּת מִן הַמְקַצָּת חֲרָד פְּנוֹת הַבַּיִת וּמְרַחֵף .
 הָרַב שֶׁלְקָמֹן עוֹיֵנִים אֶת הַתָּם שְׂאִינוֹ מִיִּשְׂרָאֵל קוֹ . הַפּוֹרְתָא הַמְרַחֵף מְבַקֵּשׁ לְהִגֵּן עַל נַפְשׁ
 הַתָּם .

"אֲנִשֵּׁי דְמִים יִשְׁנְאוּ תָם וַיִּשְׁרִים יִבְקָשׁוּ נַפְשׁוֹ" . משלי . אוֹתָם הַמְעַט מִן הַמְעַט הֵם הַ-
 'אַחַר // הַשּׁוֹנֵה' שֶׁבְּכָל תְּפָרִיט . שֶׁהַמְמַחָה אֵינֶנּוּ מְגִיעַ לְקִרְאָ בּוֹ , מְשַׁנְדָּמָה שֶׁכְּפָר מְצָא
 בְּדַרְדָּר סַעִיפּוֹ . אֲזוֹ , אוֹ שֶׁאֶתָּה הַתָּם מִתְחַסֵּן מִהַבְּלִי הַתְּמַחוּתָד אוֹ שֶׁאֶתָּה מֵת עֵשׂוֹן .

אֲמָנָם כֵּן , וְכִי בְּלִי הַתְּמַחוּתָד כְּמִנְתַּח לֵב הַיִּתִּי אֵין כָּאוֹ . וְזוֹ הַסְּבָה מִדּוּעַ הַנְּחָשׁ לֹא
 גָּרַשׁ מִהִגֵּן מְפָנִי שְׂמִי שֶׁגָּרַשׁ עוֹד יָשׁוּב . וְמִי שֶׁשָּׁחָה קוֹמָתוֹ וּמִתְעַרַּב בְּשְׂאִינוֹ תְּחוּם
 הַתְּמַחוּתוֹ , אֵין לוֹ תְּקוּמָה .

"שָׁנְאָה תְּעוֹרֵר מְדַנִּים וְעַל כָּל פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אֶהְבֶּה" . משלי .

וְאֶתָּה הַיְהוּדִי " לֹא תִשְׁנָא אֶת אַחִיךָ בְּלִבְבְּךָ הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ וְלֹא תִשָּׂא עֲלֵיו
 חֲטָא" . פי ויקרא .

שתלו בחזי ב-ח' כסליו 21.11.23 קוצב לב להמשך דרכי אל הלא נודע .

אוהב .

משה חזן

28.11.2023

ליומולדת 80 להתאהב בנערה בתוך בתי של שיר.

"לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יה". // שבט אהוב שלי ומעל ראשי פנינתי. תודה.

באחד ערבי החוגים, שהעברתי עם הניצנים בכפר, נכחה גם פנינה. נערה חנינית, שזה לאחרונה הצטרפה לקבוצה שלי. בזה הערב שיתפתי את החניכים בתובנות השיר אותו למדתי מהרדיו בערב הקודם, כך היה אז. אהבתי ללמד עצמי תובנות משירים עבריים שלימדו ברדיו. "אגלי טל". היה שיר אותו אהבתי, גם רשמתי במחברתי כדי להעביר צפונות השיר ומכמניו לחברים שאתי.

הנה כי כן ומשביקשתי לתהות על קנקנה של העלמה שזה עתה הסתפחה לקבוצתי. נתתי לה לקרוא את השיר ממחברתי. קולה היה מתוק ומלטף, עיניה רשפו חכמה ושמחת חיים עד כדי שאגלי דמעה ציעפו את עיני שלי. וראיתי שעליה היתה מין הילה, שאי אפשר היה לי שלא לחוש בה. ומאותו הרגע נשפיתי בקסמה. כל אותה העת הבטתי בה והיא עיניה השפילה.

כל אמן הוא ביוצרו כעין יוס.
וככל שהיא קופאת עור וזוים והולכת למציאות
כל עיין דורשת ומבקשת מלויית פאיתנה
את מה שהיא // היצירה מסתייגה מאחורי החזות
יש פואטים שה פאזים ויש פואטים שה עשיות
שלא עולם רב הנסתר על הפלואו
ומה שאינו נראה ממעט פאשון יתעורר כבישאלון האמן.
מה שאין בן האפקה שממט פאשון היא חכמה המבטלת
את הפזון לזעם מה מסתייגה בנאפקות.

"אגלי טל ירעפו,

השדות יצעפו,

נבט רך יבקע ויעור.

הראשונה: הוריה, צעפו גדר שהחיינו ופרחיה קמלו

יפכו בלי גמר עינות בזמר

שדה דגן רווי

שטוף האור.

השנייה: מימיה לא פונו בשדות הכפר ועומעם האור.

ערפלים נמוגו ואינם;

תכלת הרקיע

זיו אביב תביע לך.

השלישית: ובאשר זיו הפנינה הגיע, נמוגו הערפלים.

עם משב הרוח

ירגן אשוח,

לענו בשיר הר וגיא.

ועם משב רוח רענן, ריגן המשוח וענתה בשיר להגאי.

שכלי העמר

ירחשו בלי אמר

רחשי דודים בלי די.

ובלי אומר ידעתי אל נכון כי נכתבנו לאהבה עד בלי די.

יד אל יד ברטט נשלב.

לך שירת הלב וזמר אהבה

הם שיי".

הרביעית: כשהערפל סר והלבבות נצרפו, פנינתי האשקר.

♥ **וכשהכל פתוב הבחירה אינה בת חורין וכה הפתיעה הרביעית.** ובמלות השיר שעד אז קלחו מבין שפתייה כאגלי טל, ניעור לבי וחש כמפכה עינוותיו בְּזֶמְרָה. ועל הנבט הרך שעוד יבקע ויעור. כעֶמֶר שרחש אהבה ממבט ראשון למי שהרעיפה אל מולו אגלי טל. את מי שבחיוכה הביישני והענוג, ייעדתי להיות לפנינתי // ליהלום שבכתרי. ומאז גלידה אני קונה רק בפעם הרביעית.

וְנִזְמַרְתִּי בְּלִבִּי וְיִזְמְרוּ אֲנִי וְכָל
 אֲנִי שֶׁהִתְאַהֲבֵתִי מֵאֲמֶטֶט קִיִּי
 אֲחֵר כִּי שִׁישֵׁי "גֹּאֲרִי" הַנְּדֹרִים.
 וְלֹא יִזְעָמִי מִה אֲמַזְמִי מִלְּהֵר הֵשִׁיר
 זֶה שֶׁמֶעֱמֵתִי כִּיִּיִּי הַמֵּאֲרִים וְנִזְמְרוּת וְנִזְמְרוּת מִפִּיהָ כִּיִּיִּי
 "דֶּרֶגֶתִּים נִמְאֹלוּ וְאִיִּים" // אֲהַבֹּתִי וְנִמְאֹלוּ וְאִיִּי.
 שֶׁקָּבַע כִּשְׁפָן נִמְאֹלוּת וְנִמְאֹלוּת וְנִמְאֹלוּת וְנִמְאֹלוּת וְנִמְאֹלוּת
 כִּיִּיִּי הַמֵּאֲרִים.

"הכול נקבע מראש לחרק ולכוכב. בני אנוש, ירקות ואבק כוכבים. כולם רוקדים לפי מנגינה מסתורית, הנשמעת ברקע מפי חלילן נעלם". איינשטיין.

לימים היא תאמר לי כי בגלל שהייתי גדול עליה וחזק ממנה והכל שמעו בקולי היא התאהבה בי. במלים אחרות: "בן חמש שנים למקרא, בן עֶשֶׂר לְמִשְׁנָה, בן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה לְמִצּוֹת, בן חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה לְתַלְמוּד, בן שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה לְחֻפָּה".

ולעניות זכרוני, האמת מעט שונה למרות שכול מה שאמרה אכן היה נוכח. כי באשר אני מצאתי אותה, פלומתית ועֶנְיָפָה, נחבאת אל הכלים ורבת חן. היא מצאה בי את ההיפך. והיטב ידעתי שאוהבה עד יומי האחרון. בחינת: "הקרה נא לפני היום וְעֲשֵׂה חֶסֶד". פי חיי שרה.

וכמטפורה, הנה שקרה אותי שנים הרבה אחר כך.... "תגיד אתה הבנת אותו? שאל בעל הבית? לא תמיד מבינים את משה השיב זימד שהיה מנהל העבודה וחבר טוב שלי כשבנינו תוספת של שתי קומות בבית אורגיל.

אבל אם אבו זקן מבקש, קודם עושים ורק אחר כך מבינים. שלא לדבר על כך, שבזמן שהוא עונה על בעיה // שאלה כשאני בשטח. ואגב הוא תמיד יצא הצודק.

כששמעתי בסוף היום את הסיפור מפי בעל הבית, יצחק המהנדס שניהל את האתר מטעם הבעלים. וכי אהב את התוצאה. ולא לפני שקיבל אישור על כך ממהנדס הפרויקט אפי.

עוד הערתי, שגם אני לא תמיד מבין עד הסוף את שאני מחליט ברגע, אבל למצער הכיוון תמיד נכון. משום שאני חש ברמ"ח ובשס"ה שמשוה שנמצא מעבר לי מנחה אותי. וזהו חסדה // מוסרה של יהדותי אותה מהלו בדמי אבי, אמי ומורי יעקב מאיר.

זהו סוג של נעשה ונשמע בזעיר אנפין ולהבדיל אלף אלפי הבדלות. שנפח האל באפיו של אדם, ומשחטא הנבך ואכל מעץ הדעת בגן העדן // והערב רב חטא בעגל במעמד הר סיני הוטמע זה החסד ביהודי. "בְּרוּךְ אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא הִסִּיר תְּפִלָּתִי וְחֶסֶדִי מֵאֲתִי". תהלים. בטעות קוראים לזה אינטליגנציה // שכל ישר // קומון סֵנְס ועוד. אני קורא לזאת תכונת המוח שדרך הלב // דרך הנשמה המולדת ביהודי שהנני.

א. אומר מלאכי- "תִּזְכְּרוּ אֶת הַיְתָה בְּפִיהוּ וְעוֹלָה לֹא נִמְצָא בְּשִׁפְתָיו בְּשָׁלוֹם וּבְמִישׁוֹר הַלָּךְ אֲתִי וְרַבִּים הָשִׁיב מֵעוֹן". תִּזְכְּרוּ אֶת הַיְתָה בְּפִיהוּ, אֵלֹהִים דְּבָרִים שֶׁשָּׁמַע מִפִּי אֲבִיו וְאִמּוֹ. וְעוֹלָה לֹא נִמְצָא בְּשִׁפְתָיו, אֵלֹהִים דְּבָרִים שֶׁמִּתּוֹךְ הוֹוִייתו כְּזֹה יִיחֻדִי. מאז נולד עד להיותו סבא רבא. ובעזרת ה' ידו עוד נטויה.

ב. ובמשלי- "כי יהנה יהיה בכסף ושמר רגלך מלקד". בדברים שאתה התם היהודי כסיל בהם, יש מי שמשגיח שלא תטעה. // כסל, זה סוג של מניית ביטוח // "השקף על יהנה יהבד והוא יכלףלך לא יתן לעולם מוט לצדיק". תהלים. "תמים תהיה עם ה' אלהיך" פי שופטים.
 "ויאמר יהנה אל אברם לך- לך מארץ וממולדת ומבית אביך אל הארץ אשר ארץ". ולמשה אמר "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו".

ל'סל'ס, ל'הו'ז'י י'ס ל'אן ל'ל'כ'ת ל'אן ל'נס'ס

ספקן ופקח לא קטן, הייתי מאז ימי עלומי. היום וברבות הימים, נעלמת ממני באורח פלא אט אט הספקנות בשאלה מה הם חיים? וכמי שרואה תמיד אל מול עיניו את דיוקנם של מורי הדרך שלי, הורים, חניכים מורים ואתם בני משפחתי האהובים. וכבן לעם הנצח, ואחרי אורך הימים שישביעני ועוד יראני כשיושיע. "ארך ימים אשביעהו וארצהו בישועתי". ומהו "וארצהו בישועתי"? מתני ולמי יראה כשיושיע? הייתכן שיתייחס גם אלי // אליכם בזמן אחר כלשהו? ושמה מרומז כאן ממד אחר? של חיים אחרים? בזמן אחר?
 לפני מותו בירך יעקב את בניו. וכה אמר אחרי ברכתו לדן. "לישועתך קויתי יהנה". שהתקווה לא נגמרת לעולם.
 ומוסיף דניאל. "ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם".
 ובאיכה קרינו "טוב לגבר פי ישא על בנעוריו. ישב בדרך וידם פי נטל עליו. יתן בעפר פיהו אולי יש תקנה".

*היום שלקנתי שפתי ואולול אלויות
 אפשיה? אותם אמתתי בנסוינו
 מנמיס אותי אמת הצאת אלויות*

לכתוב את התנ"ך של חיי.
 כיהודי בן לעם הנצח שספר הספרים מקור השראתו.
 ורק ממנו תובנות של ילד בן שמונים.
 המנסה לחלק את עצמו לשניים
 הגשמי, הבהמי המעיף והרוחני האלוהי המרחף
 הגשמי דש בזבל וזה לא כזה נורא.
 הרוחני עוסק בהבל ונורא מזה אין.
 מנסה להבין את אלוהים ולא עולה בידי
 האמנם הכיוון ברור?
 תנסו כמוני לא לחלק אלא לתת,
 שהכול אחד:

*"ויאמר אליו אייה שפה אשכך ויאמר הנה באה"
 לא בלקנים סעם ולא בנספים עצה- יכול לומר רק הוא
 אומר משה! "אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנסב יהוה".
 ומוסיף ליהו'ז'י "ישפן לישפים תושיה מלן להלכי תם".*

אהבת אלה בן עשרה בתוך בתיו של שיר
 באאל של השנה ז'טן ונבט רב. עכרה בלמה
 אהבות נעזרים בעפלים שגמולו ואינם
 ורק משה רוח זיוני תכלית אהבה יביע אב
 בעמיר אאמיר קאים ורחשי זוגים בלי צי
 יז אא יז נצ'עצ בלמה ופה אא פה יפיקו שיר
 יז אא שיר ופה אא זמר וני אהבה אשכר.
 על מה קאים עלמא?
 אמ לא על עלמה זלא מלמא קדין.

ממרומי לב שבור של עלם אוהב בן 80
 הבוהה בעולמה של עלמה אוהבת בת 75.
 דק אחד מיני רבים שהציע לי עולמי העלום.

ומשאין עוד פוחות להזיו הרים בגדי
 אני יושב בצלה ועוקרם בדברי. <https://photos.app.goo.gl/K8tmVqb1rkUVnDNMA>

תודה שבט יקר שלנו על הכל שהענקתם.

ועל ערב שלא יישכח

<https://www.dropbox.com/scl/fi/7bj2ejf5ptkqo5modb1vy/80.mov?rlkey=egj1kwjn0wnjzxlncfat8qwg&dl=0>

אלוהים יסיר הקוצים מדרכיכם.

עם ישראל חי ויחדיו ננצח.

שלכם פנינה ומשה חזן

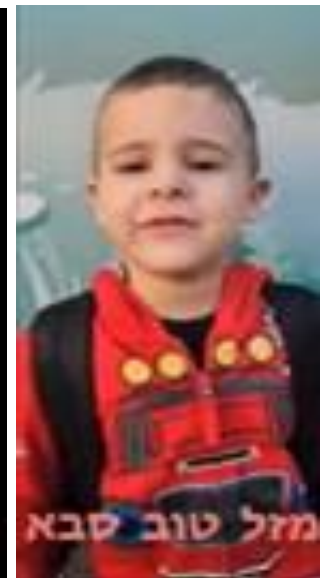
7.12.23 - 28.11.23

גמני

נגד הזרם ועל אף 80 יובלי. ולבד ממשפחתי לא מצאתי נהר שיזכיר לי את ציון.

בינות לערפלי השחר הנצח חמתי

עמיקם בוקר טוב. ברכתך ליומולדתי השמונים הביאה בכנפיה קורת רוח רבה.
תודה.
משה

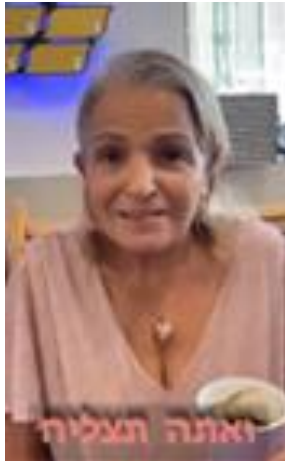
משה. משה.
הכיף והכבוד כולו שלי. נהניתי להשתתף בשמחה בדרך הזאת, ובהזדמנות גם
להיזכר בשנים היפות של שכנותנו בכפר.
חג אורים שמח.
שבת שלום
ותפילה לימים אחרים.
עמיקם

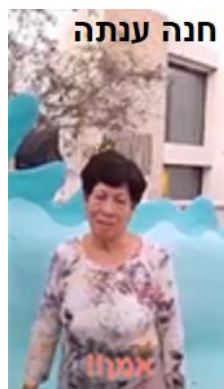
אמן
משה

חֲלֵלָה יִרְחֹמֶק יַחְזֵר שְׁלִי

שְׂגִית

בִּינּוֹת לְעֶרְפְּלֵי הַשָּׁמַר הַנִּצָּחָה חֲמַתִּי

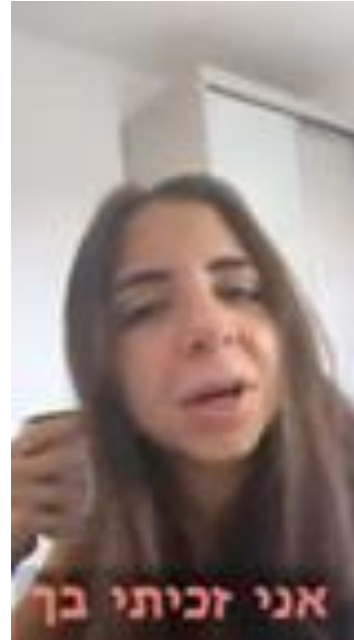

אכן כיף תמיד ביחד סתווייתי המתוקה. תודה.

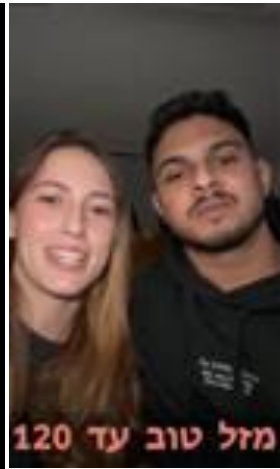

Long take רציף ומתוק. תודה אפוננת.

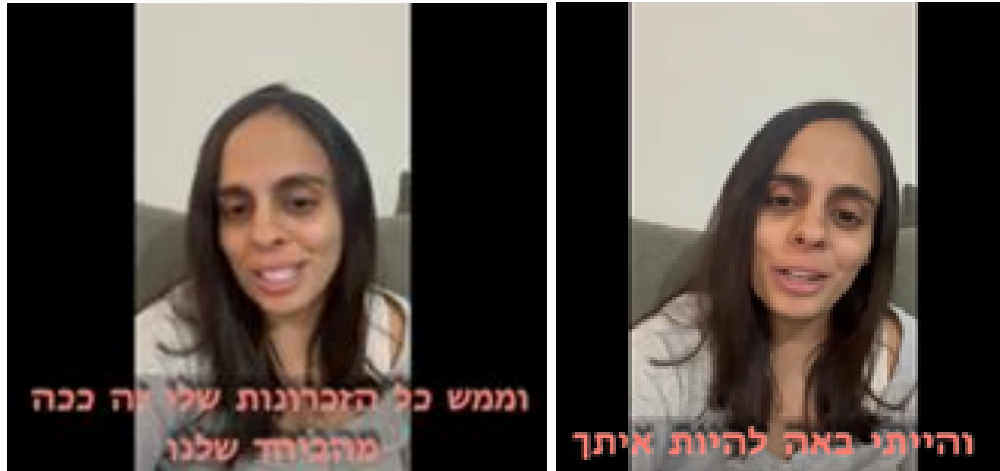

בינות לערפלי השחר הנצח חמתי

ש ג ר!

”הֵמוּן מַעִי לֹ” נוֹטְרִיקוֹן הוֹרִים, מוֹרִים וְשִׁבְטִי. מִסַּעוּד עֵישָׁה יַעֲקֹב. לֹ” הִי. תוֹדָה.

ואחרים שברכו

מיטל סולמה 28.11.23

וואו 🙌🙌🙌🙌 כמה כבוד אתה מעניק לזוגתך, שתשרה בריאות, שמחה ואורך ימים במחיצתך. קנאה בריאה אני מקנאה בה, שזכתה להיות אשת חיק ואשת חיל בעיני אהובה.

ומילים יפות נשאת על אותם 'משכילים' שלא השכילו לעוף מהקן שהפך להיות הכלא שלהם, שפחדו מן התם שראה ערוותם וצחק כי ידע שתמימותו היא הפחד הנסתר שלהם. פחד מחופש הבחירה, ללמוד מכל הבא ליד, ולא לפחד מלא לדעת כי זה המניע הבריאה ביותר לעצב את הדעת. אשריך שנולדת בזמן הזה שניתן להאריך זמנו של אדם אם ברצונו להמשיך בעולמו לראות את שברא - משפחתו, זוגיותו וגנו. אשרינו, מכריך שנהנים מפרי עטף הכתוב במילים עשירות ובציטוטים של פניני תורה.

שתזכה לבחור את אורך ימך ותראה אור ונחת בעמלך. 🙏

[22: 52 15/12/2023] מיטל סולמה :

איזה יופי, שהחינו קיימנו והגיענו לזמן הזה, שבו ניתן להסריט ולהנציח רגעים ולקרר רחוקים כקרובים. גם חצית את קו האלף, גם את המאה הקודמת והגעת לגיל הגבורה. גיל שבו כוח המוח ולא הכוח של הזרוע הוא המראה את הגבורה האמיתית.

המשך בנחת, מה שניתן לך זה להנות מהאהבה, ומה שלא, כנראה שאין זו התוכנית שיועדה לך מסיבות השמורות עם הבורא. שמחה להכיר אדם יקר כמוך. הרבה שמחה אהבה ונחת, זו הבריאות האמיתית. 🙏 🥰 🙏 בשורות טובות.

[23: 25 15/12/2023] משה חזן : 🍒🔪 IL ❤️

[19: 32 15/12/2023] שילה וברוך שליו : משה יקר, מזל טוב ליום הולדתך, הרבה שמחה, אושר מאיתנו, ברוך

[11: 30 16/12/2023] : 🍀❤️

[16: 56 15/12/2023] זקלין אייזנקוט מהילדות : הרבה מזל טוב משה הרבה בריאות

[17: 25 15/12/2023] משה חזן : ❤️❤️❤️❤️

[15: 50 15/12/2023] בנימין יעקב : מזל טוב עד מאה כעשרים ❤️

[11: 31 16/12/2023] : 🍀❤️

[14: 24 15/12/2023] היאלי גרוס : מזל טוב ושבת שלום

[14: 26 15/12/2023] : תודה

[14: 21 15/12/2023] יפה כהן אילן יוחסין : ברכות והמון מזל טוב יום הולדת שמח.

שתזכה לעוד הרבה שנים רבות וטובות מתוך בריאות איתנה בטוב 🌟💖🎂

ובנעימים יחד עם כל אהוביך 🙏
תודה : [14: 22 15/12/2023]

[14: 19 15/12/2023] משה מאיר : משה יקר

ברכות חמות ליום ההולדת

תודה : [14: 22 15/12/2023]

[14: 02 15/12/2023] אפרת קראוס בית התפוצות : לא הצלחתי לפתוח. אשאל את

הילדים שלי.

שיהיה לך מזל טוב!!

[14: 13 15/12/2023] : אמן ותודה

[14: 12 15/12/2023] תמי הבת של דודה רחל : המשך חיים שמחים ומאושרים עד

כמה שאפשר להמות מהחיים מהמשפחה מהביחד לשנים רבות וטובות אמן

🎁🎁🎁💖💖!!

[14: 13 15/12/2023] : תודה מתוקה

[14: 07 15/12/2023] איתמר חדאד : מזל טוב וסימן טוב!

אורך ימים ושלוש יוסיפו לך!

אשריך שזכית 💖

[14: 11 15/12/2023] : תודה

[13: 59 15/12/2023] שמחי רובין : מזל טוב רבי משה 🙏💖🌟

[14: 02 15/12/2023] : תודה

[17: 59 16/12/2023] דרור יואל : משה יקר,

מזל טוב בהגיעך לגבורות.

עד מאה ועשרים כעשרים, בריאות שמחה ואושר שיתמלאו כל משאלות לבך

לטובה 🍀🍀🍀

[18: 15 16/12/2023] : תודה

<https://www.dropbox.com/scl/fi/7bj2ejf5ptkqo5modb1vy/80.mov?rlkey=egj1kwjn0wnjzxlncfat8qwg&dl=0>

גַּל עֵינַי וְאַבְיָטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ. תהלים.

דרך כל הארץ

• "וירא אלהים את הארץ והנה נשחיתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ". פ' נח.

ולא באו החיים אלא כדי להראות הדרך אל המוות. ואיך אומרים אצלנו "החיים והמוות ביד הלשון". "מנות וחיים ביד לשון ואהביה יאכל פריה". משלי.
יש לשון ארוכה ויש קצרה. ויש לשון מפוצלת כְּשֶׁל/כְּשֶׁל/כְּשֶׁל נחש. ובלשון הקודש תמצא את התשובה. הנה:

• **חיים מוות** ומה שביניהם, **דמיוני או דמוני**? חיים חדשים מתחלים כשנכנסים ל- ח. / חדר עם כניסה להכיל את הנולד וכל עולמו.

כל שעושה הברנש בימי חלדו הם, י. ועוד י. בקושי שני דברים הכי קטנטנים וזניחים משהו. גם לא תמיד עשייתם של ה- יי. נמשכת מאה ועשרים, דבר התלוי מאוד בפוריות הגוף. ברם, סופו של זה החדר להיאטר בגוף. אגב האל מעולם לא שוכח לסגור הדלת לזה החדר. לאמור ה- ח. נאטמה ונהפכה ל- ס. סופית מכאן אתה נכנס למצב של **מוות** ה- ה- ס של סוף החיים. והגם שהיא סגורה ומסוגרת כיריחו מכול עבריה. נפתחת למעין מערכת/גיליוטינה, מ. וניתנת לך עוד כמעין הזדמנות להגיע לעסקת טיעון. ומשהסתבר שגיליונותיך רבים והגיליוטינה פתוחה והיד הרושמת בודקת ומסכמת את התנהלותך על הארץ. באשר הצלחת במשך ימי חלדך להתעלות על האגו הנפוח שלך.

אם יצאת זכאי בדיון, אזי שתי ה- יי. של החיים, זוכר שהיו לך? מתארכים ל- וו. הבאים אחרי ה- מ. ובאחריתם בא ה- ת. ובדומה ל- ח. של התחלת החיים הקודמים רק עם תוספת פטיש היכול להלום בך או לשמש לך נדנדה. וכל זה תלוי רק בך גם במצב של **מוות**.

אתה נכנס בעצם לסוג של **מוות/חיים** חדשים אם עולה בידך פותחים לך שוב את החדר הווירטואלי בעיני אלה שחיים. ושמא בעיני אלה שכבר מתו זהו ארמון // הרמון. עובדה שאף אחד שהגיע לשם אחד לא חזר לכאן. ומכאן לשם כולם הולכים. ומאחר ש- "כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", שמים לך **בחיימתים** החדשים פטיש וכל אימת שמתגלה כי פשעת כאן למטה, אתה חוטף. כי עסקת הטיעון שלמעלה אינה בלוף סופי כמו בבתי המשפט שלמטה, אלא העסקה טעונה את כל הזמן שבעולם בפשפוש // חיטוט במעשיך. אם היית אדם והסתפקת במועט ולא אכלת חלקם של אחרים, שכל מי שעולה למעלה, וכולם עולים. מצהיר סודותיך. ה- יי של החיים יהיו בעיניך כ- וו של המוות. וה- ת של המוות יכולה להיות כ- ח של החיים ועם כיסא במקום פטיש להתנדנד עליו.

• בוכים כשנזכרים באבן שלא הפכנו ושוחקים על שנשכח מאיתנו היותה אבן פינה.

• ספר הוא דו שיח אינסופי בין הכותב שהופך כל אבן שבנה בימי חייו להיזכר.

• ולקורא שיש לו נדבכים על מה להישען.

• ולא בדיוק ירדתי לסוף דעתי כאשר ציינתי בכל דפתר 'לדבר אתי'.

אֲחוּדָה נָא לְכֶם חֵידָה

בְּנֵי מֹשֶׁה קָרְנוּ וְהִפְנִינָה פָּאָר עַמִּי.
 שְׂגִיתֶם רְחִלִים וְהַדְּסִים.
 זֶהָר הֶלֶת הַיַּעַר, בְּסִתְיוֹ.
 וּבְאֶסִיף אוֹרֵי יַנְעִים הַנְּעִים.
 הָאֲשֶׁר בְּיַנּוֹן, וּבְאֶלֶיָּה הָאוֹר.
 צָפַנְתָּ פְּעִינַח בְּאוֹר הָאֶדָר.
 וְנָדִיבוֹת הַרוּעִים בְּמַעְיָן אֶתִּי.

וַיַּחֲדִיו נִנְצַח

הַרְקָמָה לְעוֹלָם תִּפְרָם לְדָאֲבַת לְבָה שֶׁל הָאֲהָבָה הַתְּלוּיָה בְּדָבָר.
 וְקוֹרְאִים לָהּ "אֲהָבַת חַנּוּם".
 יַעַן כִּי מֵאֵז שֶׁהָרַג הַקִּנּוֹן, הֶעֱקָז, הַקְּמָצוֹן וְהַמְתַּבְּכִין.
 אֶת הַבֵּל הַנְּתִינָה שֶׁבְּאֲהָבַת אֲמַת שְׂאֵה-בָה.
 כְּזֹאת אֲהָבָה שְׂאִינָה תְּלוּיָה בְּשׁוּם דָּבָר.
 כְּזֶה אוֹהֵב, שֶׁלְּעוֹלָם יָבִיא מִבְּכָרוֹת צֵאֲנוּ וּמִחֻלְבָּהוֹן.

"זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחרב על כל ישראל חקים ומשפטים :
הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום יהוה הגדול והנורא :
והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם
פן אבוא והפיתי את הארץ חרם : מלאכי.

עת חרש עטי תלמים בנר ולש תלי תלים של אותיות המשותקות למלים
הנקשרות לנר כסומא לקרון אור.

יען כי עז רצוני לספר לכם אותי המרחף, שדעתו תמיד ארצותו שבשמים. // רסיסי
חיים שכאלה. // התנ"ך של חיי. ומפני שיותר ככם אני ממני, אכתוב קורותי ב-פה'
הדפדפים. ובדמעות שמחות מילדואותי בראשית - דברי היה-מין. "וגם נצח
ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם". שמואל א'.

"שגיאות מי זבין מנסתרות נקני : גם מזדים חשך עבדך אל ומשלו בי אז איתם
ונקיתי מפשע רב : יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי" : תהלים.

כהדס מצור ריחו תפלה לי.

משה חזן

לדבר אתי reem@zahav.net.il

חלקי הספר

אא-מח-מקרא שלא ללמד באתי

- א-קצת לפני שבאתי
- ב-דבר לא באמת ידוע
- ג-חולם
- ד-נצח – התנדך של חיי
- ה-וודאות אין מקריות
- ו-מושא לקנאה
- ז-היום לרחמים
- ח-את קלף שמעתי בגן ואירא
- ט-כאן נולדו לי ילדי
- י-ביטחון
- יא-כי עירם אנכי ואקבא
- יב-קורונה
- יג-חשיבות עצמית
- יד-גוים – ערבים
- יה-התקף לב
- יו-חורבן הבתים
- יז-הליכה למעשה
- יח-צור הדסה שלי
- יט-אונאת בנק טפחות
- כ-בפייסבוק
- כא-כלבים משוטטים
- כב-ועדת פיסול
- כג-חברים
- כד-כמעין שירו נובע
- כה-פול אתיקה והלכה המדינה
- כו-גן יובל
- כז-מועדון ותיקים
- כח-שפרגנו
- כט-דמוקרטרור
- ל-הכרת הטוב
- לא-מעשה חשב
- לב-רעיונות לטובת הכלל
- לג-שמחות
- לד-שנשבעו לשקר
- לה-מערב פרוע
- לו-יהדות
- לז-נסים
- לח-אמונה
- לט-מנהיגות
- מ-אל תמתח יתר על המידה
- מא-אינתיפאדה
- מב-פוליטיקה
- מג-פרפראות
- מד-סוד החיים
- מה-העזר שכנגדו
- מו-מורשה והורשה
- מז-אחרית דבר

דף הארות

מלה ומילה
 מילה שבקדושה חונקת דמעה ומרטיטה את הלב.
 מלה מזוקקת מופת היא ואת המוח ממקדת.
 יהודים! באותה מידה שיש לכם את זה?
 במו מלותיכם אתם חונקים את זה.
 איפה טעינו?

ספר וסיפר

הספר כמו האדם, ספור עם תעיות.
 חבלי לדה, חיים ומות וחבלי משיח.
 אי-מזה נטע פי רוח ושר פארות עצי
 אל זרע תקנה, אדמה גשם ותקומה.
 "ויהי ערב ויהי בקר יום אחד."

Miriam Sidiמשה חזן

בדיוק ככה כפי שכתבת
 מילותיך שהבאת.
 כתיבתך יש בה תדרים
 מעולות עליונים.
 תודה על אור הילתך,
 מעניקה לי דרך וראייה נוספת, פלאות מילותיך.
 התנ"ך של חיי משזר פסות-
 חיים אליהם נקריתי היהודי.
 ורק כי יד נעלמה ומחבוקת הנפחה אותי עת התהוותם.
 את רבם עם הזמן השלתי מעלי.
 להוציא את חבלי לדת אהובי.
 את הפסות הללו כחוט השני אותיר לילדים להחליט מה יעשה בהם.
 והיום שרבא סבתי ארקם להם מלים.
 נדמה ולא במדה מועטה, שלעולם לא אספיק לכלל את כל המארגות
 לתוכם ילדואותי ואל כפרם אני פוסע בדי בטחה אל יעודי הנדאי.
 וביתר שאת משחקרו של זה העולם נעלם ממני.
 בשבילי הנה כתבו חברים ויריבים, קרובים ורחוקים, אוהבים ואויבים.
 וכעת מנסה לסכם לעצמי ולכם המעשה שהיה,
 כותב אותי ומשכתב רוחי,
 ככל ששלמות יוצרי מנחה אותי במבחן הזמן המרחב והמקום.
 לספר את הספור, זה לעשות ממעשה שהיה מעשיה שתמשיך להיות.
 "ויבא אצל עמדי ובבאו נבעתי ואפלה על פני
 ויאמר אלי הבן בן אדם כי לעת קץ החזון."
 לא לספר את ספור המעשה זה לתת לגבב חייך לחדל מלהעשות ספור.

Nurit Roth

מנהל

תורם/ת מוביל/ה

תודה משה.

"לא לספר את ספור המעשה זה לתת לגבב חייך לחדל מלהעשות ספור." אהבתי.

